



POKRAČOVÁNÍ NEW YORK TIMES BESTSELLERU
ŠEST VRAN

LEIGH BARDUGO

PROHNILÉ MĚSTO

KDYŽ NEMŮŽEŠ VYHRÁT,
ZMĚŇ PRAVIDLA

Prohnilé město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Leigh Bardugo
Prohnilé město – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

OSTROV
DIVŮ

LEFLIN

JELKA STEZKA SMRTI
VILKI

NOVÁ
ZEMĚ

WEDDLE



REB HARBOR



EAMES HARBOR

SHRIFTPORT
EAMES
CHIN

COFTON

KETTERDAM

BELENDT

KERCH

PEVNINSKÝ
MOST

JIŽNÍ
KOLONIE

Map illustration by Keith Thompson



ISENVEE

KENST HJERTE

ELLING

OVERÜT

AVFALLE

FJERDA

ELBJEN

DJERHOLM

PERMAFROST

BEZMORÍ

PETRAZOJ

SIBEJA

RAVKA

OS KERVO

KRIBIRSK

OS ALTA

KERAMZIN

TSEMNA

DVA
STOLBA

SIKURZOJ

BHEZJU

ŠU HAN

KOBA

AHM RAT JEN



Imperjum

Šestý přístav

Sladká zátoka

Eil Komedie

Pátý přístav

Dělnická čtvrť

Lid

Východní nábřeží

Západní nábřeží

Barrel

Rada pro příliv,
Strážní věž

Morna

Arvil

Smaragdový palác

dům U Bílé růže

Zvěřinec

Goedmedbridge

Vraní klub

Kaelišský princ

ostrov
Černý závoj

Bydlo

dům Jana Van Ecka

dům Cornelise Smeeta

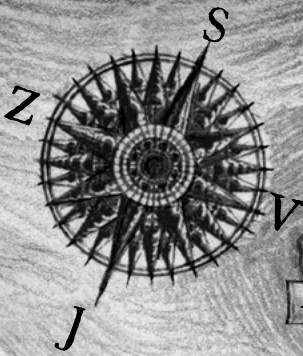
Burza

Zentsbridge

bote l Geldrenner

Boeksplein

Morgue



1. Šubanské velvyslanectví
2. Novozemenské velvyslanectví
3. Kaeliiské velvyslanectví
4. Ravské velvyslanectví
5. Fjerdské velvyslanectví
6. Cbrám obcbodu



KETTERDAM

LEIGH BARDUGO

PROHNILÉ
MĚSTO

 FRAGMENT

*Pro Holly a Sarah, které mi pomáhaly stavět;
Noe, která se starala o to, aby zdi vydržely;
a Jo, která držela na nohou mě.*



GRIŠOVÉ

VOJÁCI DRUHÉ ARMÁDY
MAGISTŘI MALÉ VĚDY

KORPORÁLČICI
(ŘÁD ŽIVÝCH A MRTVÝCH)

Smrtiči

Hojiči

ĚTERÁLČICI
(ŘÁD PŘIVOLAVAČŮ)

Větrostrůjci

Ohňostrůjci

Vlnostrůjci

MATERIÁLČICI
(ŘÁD VÝROBCŮ)

Řemeslníci

Alchymici

ČÁST PRVNÍ

OPUŠTĚNÝ



Retvenko se opřel o bar a zanořil nos do špinavé sklenky. Whisky ho nezahřála. V tomhle bohem zapomenutém městě ho nemohlo zahřát vůbec nic. Před jeho zápachem – dusivou směsicí výparů z podpalubí, škeblí a vlhkých kamenů – tu nebylo úniku. Měl pocit, že mu ten smrad zalezl do všech pórů, jako by se vymáchal v útrobách města jako v zatuchlé stoce.

Nejhorší to bylo v Barrelu, natož pak v téhle mizerné díře. Byla to špeluňka vmáčknutá do suterénu jednoho z nejponuřejších obytných domů. Stropy se vinou zfušované práce a vlhkého počasí propadaly a trámy zčernaly od sazí z krbu, který dávno nefungoval, protože komín byl ucpaný sutí. Na podlaze ležely poházené piliny nasáklé pivem, zvratky a vůbec vším tím, nad čím místní štamgasti ztratili kontrolu. Retvenka napadlo, kdy tu asi naposledy vytírali. Zabořil nos hluboko do sklenice a nasával sladkou vůni whisky. Až se mu z toho rozslzely oči.

„To se má pít, ne šňupat,“ zachechtal se barman.

Retvenko položil sklenici a kalnými očima se zahleděl na muže. Měl tlustý krk a tělo jako sud, od pohledu rváč. Retvenko ho párkrát viděl vyhazovat na ulici otrapy, ale těžko ho mohl brát vážně, když chodil v těch příšerných hadrech, co dneska nosí hoši v Barrelu – přes růžovou košili, která vypadala, že mu co nevidět na obrovských bicepsech praskne, měl navlečenou vestu s červeno-oranžovými kostkami. Vypadal jak vyparáděný humr.

„Řekni mi,“ začal Retvenko. Jeho kerština ani normálně za moc nestála, a po pár panácích byla ještě horší. „Proč tohle město tak páchne?“

Barman se zachechtal. „To je Ketterdam. Zvykneš si.“

Retvenko zavrtěl hlavou. Nechtěl si zvykat na tohle město ani na jeho smrad. Práce u radního Hoedeho byla nudná, ale aspoň tam měl čistý pokoj a byl v teple. Jako griši si ho tam považovali, žil v pohodlí a vždycky měl plné břicho. Občas na Hoedeho nadával, lezlo mu krkem, že se musel plavit po moři s jeho drahocennými zásilkami zboží, a nelíbily se mu podmínky smlouvy, té směšné dohody, s kterou souhlasil jen proto, aby se po občanské válce dostal pryč z Ravky. Jenže teď? Nemohl si pomoci, ale na dílnu v Hoedeho rezidenci vzpomínal zálibně, na oheň vesele plápolající v krbu, na tmavý chleba s vydatnou vrstvou másla a pořádnými plátky šunky. Když Hoede umřel, keršská Obchodní rada rozhodla, že se bude Retvenko plavit po moři, dokud se ze své smlouvy nevyplatí. Dávali mu za to mizerné peníze, jenže co mu zbývalo? Byl griša větrostrůjce v nepřátelském městě a neuměl nic než to, s čím už se narodil.

„Ještě jednu?“ ukázal barman na Retvenkovu prázdnou sklenku.

Retvenko váhal. Neměl by utrácet. Když bude rozumný, nechá se ještě jednou dvakrát najmout na loď a bude mít dost na to, aby se konečně vyplatil a koupil si palubní lístek v třetí třídě do Ravky. Víc nepotřebuje.

Ani ne za hodinu má být v přístavu. Předpovídají bouřky, takže posádka bude spoléhat, že Retvenko zkrátí větrné proudy a dovede loď bezpečně do přístavu, který mu určí. Nevěděl kam, a bylo mu to jedno. Kapitán určuje směr, Retvenko nadouvá plachty nebo uklidňuje oblohu. A pak za to dostane peníze. Ale vítr se zatím nezvedá. Třeba bude moct začátek cesty prospat. Retvenko poklepal na bar a přikývl. Co si má člověk počít? Zaslouží si v tomhle světě trochu útěchy.

„Nejsem jejich poskok,“ zamumlal.

„Cože?“ nerozuměl barman, který už mu naléval dalšího panáka.

Retvenko přezíravě mávl rukou. Tahle osoba, tahle obyčejná lůza to nemůže nikdy pochopit. Pachtí se tu pod zemí. Kvůli čemu? Doufá, že si vydělá pár pětáků navíc? Že se na něj mile usměje hezká holka? Neví nic o tom, jaké to je získat slávu v boji, být vážený.

„Jsi z Ravky?“

Za mlhavým oparem, do nějž ho halila vypitá whisky, Retvenko zbystřil. „Proč?“

„Jen tak. Máš ravský přízvuk.“

Retvenko se snažil uvolnit. Do Ketterdamu jezdí spousta lidí z Ravky hledat práci. Nemá na čele napsáno, že je griša. Vlastní zbabělost ho naplnila hnusem – nad sebou samým, barmanem i tímhle městem.

Chtěl jen sedět a vychutnávat si svou whisky. V baru nebyl nikdo, kdo by se na něj mohl vrhnout. Barman byl sice svalovec, ale Retvenko věděl, že by si s ním

snadno poradil. Jenže když byl člověk griša, mohl se dostat do problémů, ani nevěděl jak. Poslední dobou kolují zprávy, že grišové mizí ještě víc než normálně – ztratí se na ulici nebo se vypaří z domova, unášejí je otrokáři a prodávají v aukcích tomu, kdo nabídne nejvíc. Retvenko nedovolí, aby se tohle stalo jemu, rozhodně ne, když má cestu do Ravky na dosah ruky.

Vypil whisky do dna, hodil na pult mince a vstal z barové stoličky. Spropitné nenechal. Člověk musí z něčeho žít.

Trochu nejistým krokem zamířil ven. Hnilobný zápach vlhkého vzduchu mu rozhodně nepřidal. Sklopil hlavu a vyrazil k Čtvrtému přístavu, svěží procházka mu vyjasňovala hlavu. *Už jen dvě cesty*, opakoval si sám pro sebe, už jen pár týdnů na moři, už jen pár měsíců v tomhle městě. Však najde způsob, jak to přežít. Přemítal, jestli na něj v Ravce čeká ještě někdo z jeho dávných souputníků. Říká se, že ten mladý král rozdává milosti jako bonbóny, jen aby mohl znovu vybudovat Druhou armádu – vojsko složené jen z grišů, které bylo ve válce zdecimováno.

„Jen dvě plavby,“ vykládal si sám pro sebe, zatímco těžkými botami čvachtal v jarním marastu. Jak může být v téhle roční době taková vlezlá zima? Žít v tomhle městě je jako ocitnout se v mrazivém objetí ledového obra. Když šel po Graftcanalu, pohlédl koutkem oka k Černému závoji, ostrovu vtlačenému do zátočiny, a přeběhl mu mráz po zádech. Kdysi tam kerští boháči pohřbívali své mrtvé do kamenných hrobek jen kousek nad hladinou. Nějakým divem přírody byl ostrov stále zahalený do mihotavé mlhy a povídalo se, že tam straší. Retvenko přidal do kroku. Nebyl pověřčivý – když má člověk moc jako on, nemá důvod bát se, co může číhat ve tmě – ale komu by se zamlouvalo procházet se podél hřbitova?

Zabořil se do kabátu ještě hlouběji a spěšně přešel na Havenstraat. Ostražitě sledoval, jestli v křivolakých uličkách nezachytí podezřelý pohyb. Brzy bude zpátky v Ravce a bude moct chodit po ulicích beze strachu. Pokud ovšem dostane milost.

Retvenko se v kabátě neklidně ošil. Válka postavila griši proti grišům a on bojoval na obzvláště kruté straně. Zabíjel své bývalé druhy, civilisty, dokonce děti. Ale co se stalo, nedá se vzít zpátky. Král Nikolaj potřebuje vojáky a Retvenko je hodně dobrý voják.

Retvenko kývl na strážného, který se schovával v budce u vchodu do Čtvrtého přístavu, a znovu se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. V docích prošel kolem nákladních kontejnerů, našel správné kotviště a postavil se do fronty, aby se nahlásil u prvního palubního důstojníka. Retvenko ho znal z dřívějších cest, věčně uspěchaný a špatně naložený, z límce kabátu mu trčel vyzáblý krk. Držel tlustý štos lejster, na kterých Retvenko zahlédl fialový pečatní

vosk jednoho z členů keršské Obchodní rady. Ta pečeť byla v tomhle městě nad zlato, zaručovala nejlepší kotviště v přístavu a přednostní přístup do doků. A čím si radní zasloužili takový respekt a výhody? Jedině svými penězi. Neboť jejich výpravy přinášely Ketterdamu zisk. V Ravce, kde se přírodní živly sklánějí před vůlí grišů a zemi vládne skutečný král, ne kádr povýšených kupčků, znamená moc něco víc. Retvenko se sice pokusil sesadit z trůnu otce tohoto krále, to ovšem na věci nic nemění.

„Čekáme na zbytek posádky,“ řekl první důstojník, když mu Retvenko nahlásil své jméno. „Můžeš se zatím ohrát v kanceláři. Čekáme na signál od Rady pro příliv.“

„Fajn,“ procedil Retvenko bez zájmu. Pohlédl na jeden z černých obelisků s věží, jenž se tyčily nad přístavem. Kdyby vysoce postavení a mocní pánové přílivu dohlédli ze svých strážních věží až k němu, s chutí by jim výmluvným gestem sdělil, co si o nich myslí. Prý jsou to taky grišové, ale hýbli někdy prstem, aby pomohli ostatním grišům ve městě? Těm, kteří neměli takové štěstí a trochu laskavosti by uvítali? „Ne, nikdy,“ odpověděl si sám pro sebe.

První důstojník se ušklíbl. „*U Ghezena*, Retvenko. Tys pil?“

„Ne.“

„Táhne z tebe whisky.“

Retvenko popotáhl. „Trochu whisky.“

„Dej se dohromady. Sežeň si kafe a silnou *jurdu*. Ta bavlna musí být za dva týdny v Djerholmu a neplatíme tě za to, abys v podpalubí vypával kocovinu. Rozuměl jsi?“

„Jistě, jistě,“ mávl Retvenko pohrdavě rukou a už si to šinul do kanceláře velitele přístavu. Po pár krocích se ale zastavil a švihl zápěstím. Lehký vánek vytrhl prvnímu důstojníkovi papíry z rukou a unášel je vzduchem pryč.

„Sakra!“ zahromoval a nemotorně se rozběhl po dřevěných prknech, aby papíry pochytil dřív, než je vítr odnese do moře, jenže to bylo marné.

Retvenko se s chmurným zadostiučiněním pousmál, ale rázem ho přepadl smutek. Býval významným mužem – nadaný větrostrůjce a vynikající voják, jenže tady je jen *nádeník*, starý chlap z Ravky, který mluví lámanou kerštinou a pije víc, než je zdrávo. *Domov*, říkal si v duchu. *Už brzy budu doma*. Dostane milost a znovu prokáže svoje schopnosti. Bude bojovat za svoji vlast. Bude spát pod střešou, do které nezatéká, a bude nosit modrou *keftu* s podšívkou ze stříbrné lišky. Znovu bude Emil Retvenko, ne jen jeho zoufalý stín.

„Támhle je kafe,“ ukázal úředník na měděnou nádobu v rohu, když Retvenko vstoupil do kanceláře vedoucího přístavu.

„Čaj?“

„Je jenom kafe.“

Tahle země. Retvenko si nalil plný hrnek černé břečky, aspoň si zahřeje ruce, když nic jiného. Tu chuť nesnášel, rozhodně ne bez pořádné dávky cukru, který mu ovšem úředník zapomněl dát.

„Zvedá se vítr,“ zahlásil úředník, když venku vítr rozezněl zvony.

„Mám uši,“ zavrčel Retvenko.

„Tady to nebude nic moc, ale jakmile vyjedete z přístavu –“

„Buď zticha,“ vyjel na něj Retvenko zprudka. Už stál na nohou, uši nastražené.

„Co?“ blekotal úředník. „Je tam –“

Retvenko si dal prst před pusou. „Někdo venku křičí.“ Zvuk přicházel z míst, kde kotvila loď.

„To jsou jen rackové. Brzy bude svítat a –“

Retvenko zvedl ruku a proud vzduchu odhodil úředníka na zeď. „Řekl jsem, abys byl zticha.“

Úředník visel připíchnutý na dřevěném obležení, pusou dokořán. „Tak ty jsi ten griša, kterého mají v posádce?“

Proboha, to mu bude muset Retvenko vyždímat vzduch z plic a na místě ho zadusit, aby zavřel hubu?

Přes voskované okno Retvenko viděl, že se obloha s přicházejícím svítáním zbarvuje do modra. Slyšel řev racků hledajících ve vlnách snídani. Asi už mu z toho pití přeskakuje.

Nechal úředníčka spadnout na zem. Káva se mu vylila, ale s druhým šálkem se neobtěžoval.

„Říkal jsem ti, že to nic není,“ blekotal úředník, zatímco se zvedal na nohy. „Nemusíš se hned tak čertit.“ Oprášil se a znovu usedl za psací stůl. „Ještě nikdy jsem žádného z vás neviděl. Grišu, myslím.“ Retvenko si odfrkl. Nejspíš už grišu potkal, jenom o tom nevěděl. „Za plavbu na lodi dostaneš asi pořádný balík, co?“

„Ani ne.“

„Já –“ Ať už chtěl říct úředník cokoliv, zaniklo to v hluku, protože v tu chvíli vstupní dveře vybuchly v ohňostroji třísek.

Retvenko si rukama zakryl obličej. Přikrčil se a odkulil za úředníkův psací stůl. Do kanceláře vešla žena – černé vlasy, zlaté oči. Šuhanka.

Úředník se natáhl pro pistoli, která, jak si Retvenko všiml, visela schovaná pod stolem. „Přišli si pro výplaty!“ zvolal. „Výplaty nikdo krást nebude.“

Retvenko se strnulým úžasem sledoval, jak se vytáhlý úředník vztyčil jako ztělesněná pomsta a začal pálit. Ze všeho, co je Keršanům svaté, je nic nepodníti k činu víc než peníze.

Retvenko vykoukl zpoza stolu právě včas, aby viděl, jak smršť kulek zasáhla ženu přímo do prsou. Zavravorala dozadu, narazila na futro dveří a zhroutila se na zem. Ucítíl spálený střelný prach a kovovou pachuč krve. Žaludek se mu postupně zhoupl. Už je to nějaká doba, co někoho zastřelili přímo před jeho očima – a to byl navíc ve válce.

„Výplaty nikdo krást nebude,“ zopakoval spokojeně úředník.

Než mu stačil Retvenko odpovědět, Šuhanka se chytila zkrvavenou rukou zárubně dveří a vyšvihla se nahoru.

Retvenko zamrkal. Kolik whisky to proboha vypil?

Žena kráčela k nim. Pod cáry její blůzy viděl Retvenko krev, důlky po kulkách zarytých do masa a třpytivé kousky něčeho, co připomínalo kov.

Úředník se tápavě pokusil znovu nabít, ale žena byla rychlejší. Vyrhla mu pistoli z rukou a praštila ho s ní vši silou po hlavě, až se zhroutil na zem. Odhodila zbraň a sjela svýma zlatýma očima na Retvenka.

„Vezmi si ty peníze!“ vykřikl Retvenko a couval dozadu. Zasaštral v kapsách a hodil jí svou skoro prázdnou peněženku. „Vezmi si, co chceš.“

Žena se jen pousmála – litovala ho? Bavila se? Retvenko nevěděl. Ale bylo mu jasné, že si vůbec nepřišla pro peníze. Přišla si pro něj. A je úplně jedno, jestli to je otrokářka, obchodnice s bílým masem nebo kdovítkdo. Utká se s vojákem, ne s nějakým zbabělým slabochem.

Vyskočil na nohy, svaly se jen neochotně podvolovaly jeho příkazům, a zaujal bojovou pozici. Pažemi vykroužil oblouk. Místností se s hukotem prohnal vítr a svrhl na ženu židli, úředníkův psací stůl a nakonec velkou konev s kávou. Každou z těch věcí takřka bez zájmu odstrčila stranou, jako by odháněla zatoulanou pavučinku.

Retvenko soustředil svou moc a prudce švihl rukama před sebe. Tlak klesl tak, až cítil, jak mu praská v uších, a vítr se shlukl do kupovitého bouřkového mraku. Možná tu ženskou nezastaví kulky. Tak se podíváme, jak se vypořádá s běsnící bouří.

Žena zavrčela, protože se jí zmocnila vichřice a vyhodila ji otevřenými dveřmi ven. Zachytila se zárubní a vši silou se jich držela.

Retvenko se zachechtal. Zapomněl, jak je příjemné bojovat. Vtom za sebou uslyšel hlasité skřípění vyrvaných hřebů a praskání fošen. Podíval se přes ramię a na okamžik zahlédl probouzející se oblohu a přístavní hráz. Stěna byla pryč.

Zmocnily se ho silné paže a přitiskly mu ruce k bokům, aby nemohl použít svoji sílu. Vznesl se, plachtil vzhůru a přístav pod ním se zmenšoval. Viděl střechu kanceláře, tělo prvního palubního důstojníka ležící na mole jako pytel, loď, na

které měl Retvenko odplout – z paluby zbyla jen zmeť polámaných prken a u roztráštěného stěžně ležela na hromadě těla. Útočníci museli přijít nejdřív sem.

Vzduch ho studil do tváří. Srdce mu v uších pulsovalo divokým rytmem.

„Prosím,“ naléhal, zatímco se vznášeli stále výš, nejistý, čeho se vlastně domáhá. Se strachem, aby se nepohnul příliš nebo moc rychle, vyvracel krk dozadu a snažil se zahlédnout svého únosce. Retvenkovi se vydral z úst vyděšený výkřik, něco mezi vzlykem a panickým zakvilením zvířete chyceného do pasti.

Muž, jenž ho držel, byl Šuhan. Černé vlasy pevně utažené do uzlu na temeni, zlaté oči proti větru zúžené do úzkých štěrbin – a ze zad mu vyrůstala dvě velikánská křídla rozrážející vzduch, jemná práce, napnuté plátno v elegantních stříbrných rámech. Je to snad anděl? Démon? Nějaký stroj probuzený k životu? Copak Retvenko dočista přišel o rozum?

Emil Retvenko, sevřený v pažích svého únosce, uviděl na třpytivé hladině moře hluboko pod nimi stín, který vrhali: dvě hlavy, dvě křídla, čtyři nohy. Stala se z něj obrovská příšera, která ho nakonec sežere. Jeho modlitby se změnily v nářek, ale obojí zůstalo nevyslyšeno.



Co tady dělám?

Od té doby, co potkal Kaze Brekkera, si kladl Wylan tuhle otázku přinejmenším šestkrát denně. Ale za noci, jako byla tahle, za noci, kdy „pracují“, se mu v hlavě vynořovala a mizela jako nervózní tenor při procvičování stupnice: *Cotadydělámcotadydělámcotadydělám?*

Wylan si popotáhl lem bleděmodrého saka, uniformy, kterou nosí číšníci v klubu Kumulus, a snažil se působit klidným dojmem. *Myslí si, že je to slavnostní večere*, nabádal sám sebe v duchu. V domě svého otce přetrpěl bezpočet nepříjemných oslav. Tohle není nic jiného. Vlastně je to ještě snazší. Žádné trapné konverzace ohledně studií ani vyptávání, kdy se hodlá vrátit na univerzitu. Jediné, co musí dělat, je zůstat klidný a plnit Kazovy pokyny – a vymyslet, kam s rukama. Spojit je před sebou? To bude vypadat jako zpěvák při recitálu. Dát je za záda? Příliš vojenské. Nechal je tedy viset volně podél těla, ale i to mu připadalo nepatřičné. Proč si jen lépe nevsímal, jak číšníci stojí? Přestože ho Kaz ujišťoval, že salónek ve druhém patře mají celou noc jen pro sebe, byl si Wylan takřka jistý, že do místnosti co nevidět vpadne někdo z personálu, ukáže na něj prstem a začne křičet: „Podvodník!“ A co, Wylan si tak stejně už připadal.

Je to bezmála týden, co se vrátili do Ketterdamu, a asi měsíc, co opustili Djerholm. Skoro celou tu dobu Wylan nosí Kuwejův obličej a kdykoliv zachytí ve výloze svůj odraz, trvá mu hezkou chvíli, než mu dojde, že se nekouká na cizího člověka. Teď je to jeho obličej – zlaté oči, široké obočí, černé vlasy. Jeho staré já

bylo vygumováno a Wylan si nebyl jistý, jestli toho člověka, který z něj zbyl, vůbec zná. A přesně ten člověk stojí právě teď v soukromém salónku jednoho z nejluxusnějších kasin v Lidu, zapletený do dalšího z podvodů Kaze Brekkera.

Hráč u stolu zvedl sklenici, aby mu dolili šampaňské, a Wylan vyrazil ze svého stanoviště u zdi. Když bral ze stříbrného kyblíku láhev, ruce se mu třásly, nicméně roky strávené po boku významného otce měly své výhody. Přinejmenším věděl, jak správně nalít sklenici šampaňského, aby nevypěnilo. Wylanovi zvonil v uších Jesperův posměšný hlas. *Zpeněžitelná dovednost, kupčíku.*

Odvážil se po očku na Jespera zašilhat. Pistolník seděl za stolem skloněný nad kartami. Měl na sobě tmavě modrou ošuntělou vestu pošítou zlatými hvězdičkami a zmačkanou košili, která bíle zářila na jeho snědé pleti. Unaveně si přešel rukou přes obličej. Už přes dvě hodiny hráli karty. Wylan nedokázal poznat, jestli je Jesperova únava skutečná, nebo je součástí jeho role.

Wylan dolil další sklenici a zaměřil pozornost na to, co mu Kaz nařídil.

„Jen přijímej od hráčů objednávky a poslouchej, o čem Smeet s ostatními mluví,“ kladl mu na srdce Kaz. „Je to tvoje práce, Wylane. Tak ji dělej.“

Proč o tom všichni mluví jako o práci? Vůbec neměl pocit, že by pracoval. Připadal si, jako by šlápl do prázdna a řítil se volným pádem. Tohle byla panika. A tak se Wylan uchýlil k detailům v místnosti – taktika, jež se mu často osvědčila, když přišel někam poprvé nebo když byl otec v obzvlášť špatné náladě. Důkladně zkoumal do sebe propletené hvězdicové vzory na naleštěné parketové podlaze, cinglárka ve tvaru mušlí na skleněném lustru, temně modré hedvábné tapety poseté stříbrnými obláčky. Žádné okno, kterým by dovnitř pronikalo denní světlo. Kaz říkal, že žádné herny je nemají, protože jejich majitelé chtějí, aby hráči ztratili pojem o čase.

Wylan sledoval, jak Kaz rozdává Smeetovi, Jesperovi a ostatním u stolu karty na další hru. Byl oblečený do stejného bleděmodrého saka jako Wylan a ruce měl obnažené. Wylan se musel přemáhat, aby mu na ně nezíral. Nejen že bylo strašně divné, vlastně skoro nepatřičné, vidět Kaze bez rukavic, ale navíc se jeho ruce pohybovaly, jako by je poháněl mechanismus, do nějž Wylan nedokázal proniknout. Když Wylan začal studovat figurální kresbu, prozkoumal mnoho anatomických ilustrací. Měl dobré znalosti o lidském svalstvu, věděl, jak kosti, klouby a vazy do sebe zapadají. Jenže Kazovy ruce se pohybovaly, jako by nebyly stvořeny k ničemu jinému než ke švindlování v kartách. Dlouhé bílé prsty mu lehce hrály v plynulém rytmu, precizně míchaly karty, žádný zbytečný pohyb. Kaz tvrdil, že dokáže zašvindlovat každý balíček karet. Tak proč potom Jesper tak strašně prohrává?

Když jim Kaz v úkrytu na Černém závoji předestřel tuhle část plánu, nemohl Wylan věřit vlastním uším, ale pro jednu nebyl jediný, kdo měl otázky.

„Dovol, abych si to ujasnila,“ ozvala se Nina. „Takže ten tvůj grandiózní plán spočívá v tom, že dáš Jesperovi balík peněz a pošleš ho hrát karty s Cornelisem Smeetem?“

„Smeet má rád blondýny a vysoké sázky v kartách,“ odpověděl Kaz. „Tak mu dopřejeme obojí. Já budu rozdávat první polovinu večera, pak mě vystřídá Specht.“

Wylan neznal Spechta moc dobře. Věděl, že je to bývalý námořník a člen gangu Gaunerů. Řídil jejich loď na cestě do Ledového paláce a zpátky. Upřímně řečeno, námořník s tlamou jako grizzly a zády potetovanými od shora dolů, naháněl Wylanovi trochu hrůzu. Nicméně i on vypadal poněkud vyvedený z míry, když na něj přišla řeč. „Dokážu rozdávat karty, Kazi, ale nedokážu švindlovat,“ ohradil se.

„Ani nemusíš. Jakmile to převezmeš, bude to poctivá hra. Důležitý je udržet Smeeta u stolu až do půlnoci. Jak se směna vymění, začne hrozit, že bysme ho mohli ztratit. Jen co vstanu, bude uvažovat, že se posune dál, nebo to bude chtít úplně zabalit, takže vy pak musíte dělat všechno možné, aby ten svůj zadek neodlepil ze židle.“

„To zvládnou,“ ujistil ho Jesper.

Nina se zamračila. „Jistě. A ve fázi dvě tohohle plánu bych se třeba mohla převléct za dealera *jurdy parem*. Co by se asi tak mohlo stát?“

Wylan by to zrovna takhle nevyjádřil, nicméně s ní souhlasil. Velmi. Jespera by měli držet od hraní dál, a ne jeho vášeň ještě víc podněcovat. S Kazem to ale nijak nehnulo.

„Prostě dělejte, co máte, a až do půlnoci Smeeta nějak zabavte,“ nařídil jim. „Víte, co je v sázce.“ To všichni věděli. Inejin život. A co by mohl Wylan proti tomu namítnout? Jeho svědomí se bolestivě ozvalo pokaždé, když na to pomyslel. Van Eck jim dal sedm dnů na to, aby se vzdali Kuweje Yul-Boa – pak začne Inej mučit. Mnoho času jim nezbývalo. Wylan věděl, že nemohl zabránit tomu, aby je otec nepodrazil a Inej neunesl. Moc dobře to věděl, jenže za to stejně cítil zodpovědnost.

„A co si mám s Cornelisem Smeetem počít po půlnoci?“ zeptala se Nina.

„Zkus ho přemluvit, aby s tebou strávil noc.“

„Cože?“ vyletěl Matthias a do tváře se mu nahrnula krev, takže zrudl až po uši.

„Neřekne ano.“

Nina nakrčila nos. „Tak to bych chtěla vidět.“

„Nino –“ zavrčel Matthias.

„Smeet nikdy nešvindluje v kartách a nepodvádí svou ženu,“ vykládal Kaz. „Z poloviny je jako všichni ti amatéři, co se naparují v Barrelu, důstojný a zása-

dový. Šetří a k večeři si nedá víc než půl sklenky vína. Ovšem jednou za týden se odváže a chová se jako král podsvětí. A to si pak rád měří síly s největšími esy na Východním nábřeží a líbí se mu u toho muchlat v náruči pěknou blondýnku.

Nina našpulila rty. „Když je tak mravný, proč se mám namáhat –“

„Protože Smeet se válí v penězích a každá holka ze Západního nábřeží, která má všech pět pohromadě, by se o něj aspoň pokusila.“

„Tohle se mi nelíbí,“ zabručel Matthias.

Jesperovi přelétl po tváři lehký úsměv pistolníka. „Upřímně řečeno, Matthiasi, tobě se nelíbí skoro nic.“

„Musíte Smeeta udržet v klubu Kumulus od osmi do půlnoci,“ zopakoval Kaz. „To jsou čtyři hodiny hraní karet, tak na to jděte chytře.“

Nina očividně dělala, co mohla, a Wylan nevěděl, jestli má být ohromený, nebo si dělat starosti. Měla na sobě průsvitné levandulové šaty nahoře nařasené do jakéhosi korzetu, jenž vytlačoval její poprsí znepokojivě vysoko, a přestože při svém boji s *jurdou parem* hodně zhubla, pořád ji měl Smeet za co chytit. Uvelebila se na jeho klíně, ovinula mu ruku kolem krku a něžně mu cosi vrkala do ucha. Rukama ho přitom hladila na prsou a čas od času mu zabořila prsty pod sako jako bígl prohledávající noru. Přestala, jen když objednávala ústřice nebo další láhev šampaňského. Wylan věděl, že si Nina dokáže poradit skoro s každým chlapem v každé situaci, nicméně si říkal, že by zrovna nemusela sedět polonahá na kolenou toho oplzlého právníka, notabene v takovém průvanu. Přinejmenším pořádně nastydne.

Jesper znovu složil karty a zdlouha podrážděně vydechl. Poslední dvě hodiny pozvolna prohrával. Sázel opatrně, ale ani štěstí, ani Kaz mu dnes večer nepřáli. Jak chtějí udržet Smeeta u stolu, když Jesper prohraje všechny peníze? Spoléhají, že ti, co pak u stolu zbydou, to svými vysokými sázkami zachrání? V salónku bylo pár hráčů, postávali podél zdí, sledovali hru a doufali, že se jim podaří urvat místo, až to někdo vzdá. Nikdo z nich nevěděl, jakou hru Kaz skutečně hraje.

Když se Wylan naklonil, aby Nině dolil, zaslechl Smeeta zamumlat: „Hrát karty je jako duel. Malá bodnutí, a ty rány jsou přede hrou k smrtelnému úderu.“ Sjel pohledem na Jespera na druhé straně stolu. „Támhle ten chlapík už krvácí po celém stole.“

„Nechápu, jak si všechna ta pravidla můžeš zapamatovat,“ zachichotala se Nina.

Očividně polichoceny Smeet se zazubil. „To není nic proti tomu, když musím řídit podnik.“

„To už si vůbec nedovedu představit.“

„Někdy sám nevím,“ povzdychl si Smeet. „Měl jsem těžký týden. Jeden úředník se klidně nevrátil z dovolené a neměl jsem za něj náhradu.“

Wylanovi málem vypadla láhev z rukou, šampaňské se vytilo na zem.

„Koupil jsem si to na pití, chlapče, nechci se v tom koupat,“ vyjel Smeet. Otrřel si kalhoty a procedil: „Takhle to dopadne, když zaměstnávají cizince.“

To myslel mě, uvědomil si Wylan, když chvátal pryč. Pořád si nezvykl, že vypadá jako Šuhan. Vždyť ani neuměl šuhansky – což ho příliš neznepokojovalo, dokud ho ovšem na Východním nábřeží neobklopili šuhanští turisté s mapou v ruce. Wylan zpanikařil, výmluvně pokrčil rameny a vyrazil ke služebnímu vchodu do klubu Kumulus.

„Chudáčku,“ předla procítěně Nina, zatímco prsty laskala Smeeta v prořídých vlasech, a pak si sama upravila jeden z kvítků vetkaných do plavých kadeřů barvy zralého obilí. Wylan nevěděl, jestli Smeetovi řekla, že je z domu U Modrého irisu, ale bylo mu jasné, že si to musí myslet.

Jesper zakloněný na židli neklidně bubnoval prsty o rukojeť svých revolverů. Ten pohyb přilákal Smeetovu pozornost.

„Pozoruhodné zbraně. Mají rukojeti vykládané pravou perletí, pokud se nemýlím,“ pronesl Smeet tónem člověka, jenž se mýlí málokdy. „Sám mám docela slušnou sbírku zbraní, ovšem nic takového jako jsou novozemské opakovací revolvéry.“

„Moc ráda bych viděla tvoje zbraně,“ broukla Nina a Wylan se rychle podíval do stropu, aby překonal nutkání protočit panenky. „To tady budeme dřepět celý večer?“

Wylan vši silou přemáhal zmatek. Vždyť o to přece jde, aby tady zůstal! Jenže Nina očividně věděla, co dělá, protože Smeetova tvář se umíněně stáhla. „Dej pokoj. Jestli vyhraju ve velkém stylu, koupím ti něco hezkýho.“

„Stačily by mi další ústřice.“

„Ještě jsi nesnědla tyhle.“

Wylan si všiml, že se Nině zachvěl nos a napadlo ho, že se nejspíš zhluboka nadechla, aby si dodala kuráž. Co se vyhrabala ze svého boje s *paremem*, neměla vůbec chuť k jídlu, a Wylan nechápal, jak dokázala zhltnout skoro tucet ústřic.

Teď sledoval, jak se sebezapřením ztěžka spolkla poslední. „Vynikající,“ vypravila ze sebe a podívala se na Wylana. „Dáme si další.“

To byl signál. Wylan vystřelil dopředu a sebral velkou mísu naloženou ledem a vyhozenými lasturami.

„Dáma je při chuti,“ ušklíbl se Smeet.

„Další ústřice, slečno?“ vyhrkl Wylan. Jeho hlas zněl příliš vysoko. „Garnáty na másle?“ Příliš hluboko.

„Dá si obojí,“ rozhodl Smeet velkoryse. „A ještě jednu láhev šampaňského.“

„Výborně,“ zaradovala se Nina, ve tváři trochu zelená.

Wylan odpěchal do skladu. Stálo tu plno talířů, sklenic, ubrousků a taky plechová kád' plná ledu. Velkou část zdi zabíral výtah na přepravu jídla, vedle něj visela tuba ve tvaru trumpetu, kterou zaměstnanci mluvili s kuchyní. Wylan položil mísu s ledem na stůl a pak zavolal do kuchyně, aby objednal ústřice a garnáty na másle.

„Jo, a ještě láhev šampaňského.“

„Jaký rok?“

„Ech... ještě jednou to samé?“ Wylan slýchal otcovy přátele mluvit o vínech, která považovali za dobrou investici, ale netroufal si vybrat rok.

Když se vrátil do salónku s Nininou objednávkou, Kaz už se zvedal k odchodu. Udělal gesto, jako by si oprašoval ruce – znamení krupiórů, že skončili směnu. Specht s kravatou utaženou až ke krku, aby nebylo vidět jeho tetování, se posadil na jeho místo. Zatřepal manžetami a vyzval hráče, aby vložili žetony do hry, nebo ji opustili.

Kaz vyhledal očima Wylana a zmizel ve skladu.

Teď přišla ta chvíle. Podle Jespera s Kazem hráči často věří, že s odchodem krupióra je opustí štěstí, a jakmile se vymění směna, přestanou hrát.

Wylan útrpně sledoval, jak se Smeet protáhl a poplácal Ninu po zadku. „To byla dobrá hra,“ pochvaloval si, přitom pohledem zavadil o Jespera, který sklíčeně pozoroval svou skromnou hromádku zbylých žetonů. „Půjdemě jinam, tady už z toho nic nekouká.“

„Ale zrovna mi nesou jídlo,“ zakňourala Nina.

Wylan k nim došel, ale nevěděl co říct. Věděl jen, že musí Smeeta nějak zdržet. „Je všechno v pořádku, pane? Mohu vám se slečnou nabídnout ještě něco dalšího?“

Smeet zcela zaneprázdněný Nininým pozadím si ho ani nevšiml. „Všude v Lidu je mnohem lepší jídlo i obsluha, drahoušku.“

K Smeetovi přišel vysoký muž v proužkovaném obleku, celý žhavý zaujmout jeho místo u stolu. „Odcházíte?“

Smeet na Jespera přátelsky kývl. „Už to tak vypadá. Co říkáš, chlapče? Příště snad budeš mít větší štěstí.“

Jesper mu jeho úsměv neoplatil. „Já jsem tady ještě neskončil.“

Smeet pokynul na Jesperovu truchlivou hromádku žetonů. „Rozhodně to vypadá, že jsi skončil.“

Jesper vstal a natáhl se po svých pistolích. Wylan křečovitě sevřel láhev šampaňského, div že ji nerozdrtil, zatímco ostatní hráči se odtáhli od stolů, připraveni tasit vlastní zbraň nebo zajet dolů. Ale Jesper si jen odepjal opasek na pistole,

jemně položil své revolvery na stůl a něžně přejel prsty po jejich dokonale vyleštěném hřbetu.

„Kolik bys za ně dal?“ zeptal se.

Wylan zděšeným pohledem hledal Jespera. Tohle má být součástí plánu? A i kdyby ano, co si Jesper myslí? Vždyť ty pistole miluje. To už si rovnou může useknout ruku a hodit ji do banku.

Specht si odkašlal, načež pronesl: „Tady nejste v zastavárně. Přijímáme pouze hotovost nebo úvěr z Gemensbank.“

„Já tě založím,“ prohodil Smeet s předstíraným nezájmem, „jestli tedy pak budeme hrát dál. Tisíc za obě?“

„Mají desetkrát větší cenu.“

„Pět tisíc *kruge*.“

„Sedm.“

„Šest, a to jenom proto, že jsem v mimořádně štědrém rozpoložení.“

„Nedělejte to!“ vyhrkl Wylan. Celá místnost ztichla.

Jesperův hlas zněl mrazivě. „Nevzpomínám si, že bych se tě na něco ptal.“

„Taková drzost!“ odfrkl si Smeet. „Odkdy se číšníci pletou do hovoru?“

Nina probodávala Wylana očima a když Specht nahonem promluvil, nedokázal v hlase skrýt zlost: „Pánové, pustíme se znovu do hry? Vaše žetony!“

Jesper posunul přes stůl svoje revolvery k Smeetovi a ten mu na oplátku přisunul vysoký sloupec žetonů.

„Dobře,“ přitakal Jesper a jeho šedé oči pohasly. „Dej mi karty.“

Wylan vycouval od stolu a co nejrychleji zmizel ve skladu. Mísa s ledem a zbytky lastur už byly pryč a Kaz na něj čekal. Přes světlo modrou uniformu měl navlečený oranžový plášť. Rukavice měl opět na ruku.

„Kazi,“ spustil Wylan zoufale. „Jesper dal do hry svoje pistole.“

„Kolik za ně dostal?“

„To je přece jedno! On –“

„Pět tisíc *kruge*?“

„Šest.“

„Dobře! Ani Jesper nedokáže prohrát tolik dřív než za dvě hodiny.“ Hodil Wylanovi plášť s maskou Šedého šotka, jedné z postav ze Surové komedie. „Tak jdeme.“

„Já?“

„Ne, ten idiot za tebou.“ Kaz zvedl mluvící tubu a ohlásil nahoru: „Pošlete sem jiného číšníka. Tomuhle se podařilo vylít šampaňské na boty jednoho bohatého sázkaře.“

Někdo v kuchyni se zachechtal a odpověděl: „Máš ho mít.“

Za pár vteřin byli po schodech dole, služebním vchodem vyšli ven a díky kostýmům nepozorovaně proplouvali davem po Východním nábřeží.

„Věděl jsi, že Jesper prohraje. Postaral ses o to,“ obvinil Kaze Wylan. Kaz málokdy používal hůl, když hrozilo, že by ho někdo mohl poznat. A přestože napadal na jednu nohu, měl Wylan co dělat, aby mu vůbec stačil.

„Samozřejmě, že ano. Řídím hru, Wylane, jinak nehraju. Kdybych chtěl, Jesper by vyhrál každé kolo.“

„Tak proč jsi potom –“

„Nešli jsme tam hrát karty. Potřebovali jsme, aby Smeet zůstal u stolu. Zíral na ty revolvery skoro stejně jako Nině do výstříhu. Teď si je jistý, že má před sebou šťastnou noc – nepřestane hrát, ani když bude prohrávat. Kdo ví? Třeba Jesper vyhraje svoje revolvery zpátky.“

„To doufám,“ odušil Wylan, když naskočili do člunu přeplněného turisty a vyrazili podél pobřeží.

„To bys měl.“

„Jak to myslíš?“

„Lidi jako Jesper vyhrají dvě kola a jsou přesvědčení, že je čeká nepřetržitá série šťastných výher. Pak prohrají, ale stejně doufají, že se to v příštím kole znovu otočí. Na to všechny herny spoléhají.“

Tak proč jsme ho potom vůbec nechali hrát? Pomyslel si Wylan trpce, ale neřekl nic. A proč se Jesper vzdal toho, co je pro něj tak důležité? Určitě by se našel jiný způsob, jak udržet Smeeta ve hře. Nejvíc však Wylana zarazela skutečnost, že to Jesper udělal bez sebemenšího zaváhání. Možná se chtěl Kazovi zavděčit, protože doufal, že tím získá zpátky jeho přízeň, jež dostala povážlivě trhliny potom, co si Jesper pustil hubu na špacír, je pak kvůli tomu přepadli v přístavu a Inej přitom málem přišla o život. Ale kdoví, třeba chtěl Jesper od Kaze něco úplně jiného než odpuštění.

Co tady dělám? Ozývalo se znovu Wylanovi v hlavě. Přistihl se, že se hryže do palce, a přestal. Je tu kvůli Inej. Párkrát jim zachránila život, a na to on nikdy nezapomene. Je tu, protože zoufale potřebuje peníze. A jestli je tu ještě z jiného důvodu – vysokého, štíhlého, s vášnivou zálibou v hazardních hrách – tak na to teď nechce myslet.

Jakmile se Wylan s Kazem dostali na kraj Barrelu, zahodili pláště i modrá saka a vyrazili východním směrem do čtvrti Zelver.

Pod tmavým průjezdem na Handelcanalu na ně čekal Matthias.

„Všechno čistý,“ hlásil jim mohutný Fjerdan. „Světla v posledním patře Smeetova domu zhasla víc než před hodinou, ale nevím, jestli šlo spát i služebnictvo.“

„Má jen kuchaře a služebnou, kteří chodí ráno,“ řekl Kaz. „Na to, aby si vydržoval služebnictvo v domě, je moc lakomý.“

„Jak to vypadá –“

„Nina je v pořádku. Jesper je v pořádku. Všichni jsou v pořádku, kromě mě, protože se musím otravovat s bandou ufnukaných chův. Zůstaň tu hlídat.“

Wylan omluvně pokrčil rameny směrem k Matthiasovi, který vypadal, že by s chutí rozdrtil Kazovu lebku o zeď, a pak po kamenném dláždění odspěchal za Kazem. Smeetův dům ležel v tiché tmavé ulici, kde nechodilo moc lidí, a sloužil mu zároveň jako kancelář. Podél kanálu byly rozsvícené lucerny a v pár oknech ještě hořely svíce, ale po desáté hodině byli úctyhodní obyvatelé této čtvrti většinou dávno zalezlí v postelích.

„Vlezeme dovnitř hlavním vchodem?“

„Kdybys tak místo pusy víc používal oči,“ odsekl Kaz a v rukou už se mu blýskaly šperháky.

Používám oči, ohradil se v duchu Wylan. Ale nebyla to úplně pravda. Zaznamenal velikost a rozlohu domu, všiml si vysoké sedlové střechy a růží, které právě začínaly kvést v truhlíkách na oknech. Nedíval se však na ten dům jako na rébus. S trpkostí musel Wylan přiznat, že nebylo tak složité jej vyřešit. Čtvrť Zelter byla slušná, ne však skutečně bohatá – bydleli tu úspěšní řemeslníci, účetní, advokáti. I když zdejší domy byly poctivě postavené, úhledné a měly výhled na široký kanál, tísnily se na sebe a neměly ani velké zahrady, ani soukromá kotviště. Aby se s Kazem dostali do místností v horních patrech, museli by se vloupat do sousedního domu a překonat dva zámky místo jednoho. Je lepší jít hlavním vchodem a chovat se jakoby nic – i když má Kaz místo klíčů šperháky.

Používej oči. Jenže Wylan se nerad díval na svět Kazovýmá očima. A jakmile dostanou svoje peníze, už taky nebude muset.

Jen o vteřinu později vzal Kaz za kliku a dveře se s houpnutím otevřely. Wylan okamžitě uslyšel bubnování tlap, drápání na dřevěné podlaze a hluboké vrčení, protože se k nim přiřítily smečka Smeetových psů s vyceněnými tesáky svítícími ve tmě a s těly roztřesenými zlověstným chrčením. Dřív než si psi stihli uvědomit, že přišel někdo jiný než jejich pán, vložil si Kaz mezi rty Smeetovu píšťalku a foukl. Nině se podařilo vysmeknout ji z řetízku, co nosí právník na krku, a nacpat ji pod prázdné lastury od ústřic, které pak Wylan bleskově odnesl do skladu.

Píšťalka nevydala žádný zvuk – alespoň ne takový, který by Wylan slyšel. *Tobhle nevyjde*, pomyslel si zoufale a už viděl, jak se mu mohutné čelisti zahryzávají do hrdla. Psi se však na místě zastavili a zmateně vráželi jeden do druhého.

Kaz pískl znovu, jeho rty se při novém povelu několikrát za sebou sešpulily. Psi ztichli a s nespokojeným zakňučením ulehli na zem. Jeden se dokonce obrátil na záda.

„Proč nemůžete taky takhle poslouchat, co?“ zabručel Kaz, když si klekl, aby jednoho z psů podrbal na břicho. Prsty v černých rukavicích hladil zvíře po krátké srsti. „Zavři za sebou dveře.“

Wylan poslechl, pak se o dveře bázně opřel a ostražitě sledoval hromadu uslintaných psů. Celý dům byl cítit po psech – mokrá srst, vlhký dech nasáklý pachem syrového masa.

„Copak, nemáš rád zvířata?“ prohodil Kaz.

„Mám rád psy,“ ohradil se Wylan. „Ale ne když jsou velcí jako medvědi.“

Wylan věděl, že skutečná hádanka, kterou musel Kaz vyřešit, jestli se chtěl vloupat do Smeetova domu, byla po čertech ožehavá. Kaz dokázal překonat takřka jakýkoliv zámek a přelstít každý poplašný systém, dlouho ale nedokázal vymyslet jednoduchý způsob, jak si poradit se Smeetovou krvelačnou smečkou psů, aniž by to vyzradilo jejich plán. Přes den byli psi zavření v kotci, ale na noc je Smeet pouštěl a mohli běhat volně po domě, zatímco celá rodinka spokojeně spala v honosných místnostech ve druhém patře, oddělených od zbytku domu železnou bránou na schodišti. Smeet svoje psy chodil sám venčit na Handelcanal, tahali ho za sebou jako baňatý sud s drahým kloboukem na hlavě.

Nina navrhla, aby dali psům do jídla nějaký omamný prášek. Smeet chodil každé ráno k řezníkovi vybírat pro svou smečku maso, takže by bylo vcelku snadné vyměnit mu balík za jiný. Jenže Smeet chtěl, aby jeho psi byli v noci hladoví, proto je krmil ráno. Všiml by si, kdyby jeho milácci byli přes den malátní, a oni nemohli riskovat, že zůstane večer doma, aby se staral o své mazlíčky. Potřebovali, aby noc strávil na Východním nábřeží, a bylo naprosto nezbytné, aby našel všechno na svém místě, až se vrátí. Na tom závisel Inejin život.

Kaz zajistil soukromý salónek v klubu Kumulus, Nina nepozorovaně vytáhla Smeetovi píšťalku zpod košile a kousek po kousku se jejich plán naplňoval. Wylan ani nechtěl pomyslet, co udělali, aby se dozvěděli, jaké pokyny Smeet psům píšťalkou dává. Otrásl se, když si vzpomněl, co Smeet řekl: Jeden úředník se klidně nevrátil z dovolené. A nikdy se taky nevrátí. Wylanovi pořád znělo v uších, jak říčel, když ho Kaz držel hlavou dolů na majáku Hanraat Point. *Jsem dobrý člověk*, volal. *Jsem dobrý člověk*. To byla poslední slova, co řekl. Kdyby byl býval mluvil míň, možná by teď žil.

Wylan sledoval, jak Kaz naposledy podrbal slintajícího psa za uchem a pak vstal. „Tak jdeme. Dávej pozor, kam šlapeš.“

Obešli horu psích těl a potichu zamířili z haly na schodiště. Wylan dobře znal rozložení Smeetova domu. Ve většině firem ve městě to bylo stejné: v přízemí kuchyň a místnost pro přijímání návštěv, v prvním patře kanceláře a sklady, ve druhém ložnice pro rodinu. Velmi bohaté rodiny měly ještě třetí patro pro služebnictvo. Jako malý kluk strávil Wylan v takových podkrovních místnostech spoustu času, když se schovával před otcem.

„Ani nezamkl,“ zamumlal Kaz napůl úst, když vešli do Smeetovy kanceláře. „Kvůli těm psům zlenivěl.“

Kaz zavřel dveře, rozsvítil lampu a stáhl plamen. V kanceláři byly tři menší psací stoly postavené pod okny, aby se dalo co nejlépe využít denní světlo. Jeden byl Smeetův, zbývající dva sloužily jeho úředníkům. *Jsem dobrý člověk.*

Wylan zaplašil drásavou vzpomínku a upnul pozornost k policím táhnoucím se od podlahy ke stropu. Byly obtěžkané fascikly a krabicemi plnými dokumentů, vše pečlivě označené nápisy, které, jak Wylan předpokládal, musely být jmény klientů a společností.

„Jedna kavka vedle druhý,“ mružel Kaz, zatímco očima přejížděl krabice. „Naten Boreg, ten ubohý malý hňup Karl Dryden. Smeet zastupuje polovinu Obchodní rady.“

Včetně Wylanova otce. Smeet dělá Janu Van Eckovi advokáta a správce majetku, co si Wylan pamatuje.

„Kde začneme?“ zašeptal Wylan.

Kaz z police vyndal tlustou složku. „Nejdříve se ujistíme, že tvůj tatík nenabyl v poslední době na své jméno žádný nový majetek. Pak budeme hledat pod jménem tvou nevlastní matky a taky pod tvým.“

„Neříkej jí tak. Alys není o moc starší než já. A na mě otec rozhodně žádný majetek nenapsal.“

„To by ses divil, čeho je člověk schopný, aby se vyhnul placení daní.“

Skoro celou následujícího hodinu se prohrabávali Smeetovými spisy. O Van Eckově obchodním majetku věděli všechno – továrny, hotely, manufaktury, sklady, statek a polnosti v jižním Kerchu. Ale Kaz byl přesvědčený, že Wylanův otec musí mít ještě soukromý majetek, který není zapsaný v žádných veřejných registrech, místa, kam schovává věci – nebo lidi – aby je nikdo nenašel.

Kaz četl nahlas jména a nápisy na deskách a kladl Wylanovi otázky ve snaze odhalit propojení mezi majetkem a společnostmi, které doposud neznal. Wylan věděl, že svému otci není ničím zavázaný, přesto měl pocit, že ho zrazuje.

„Geldspin?“ četl Kaz.

„Továrna na zpracování bavlny. Někde v Zierfoortu, tuším.“

„To je moc daleko. Tam by ji nedržel. A co firma Allerbest?“

Wylan pátral v paměti. „To je myslím konzervárna.“

„Obojí jsou v podstatě zlaté doly napsané na Alys. Ale ty největší podniky má Van Eck napsané na sebe – loděnici a sýpky ve Sladké zátocě.“

„Říkal jsem ti to,“ zahučel Wylan, aniž by přestal čírat perem na piják, „otec věří nejvíc ze všeho sám sobě, nejspíš zatím věří i Alys. Na mě by nic nenapsal.“

Kaz na to řekl jen: „Další složku. Začneme s obchodním majetkem.“

Wylan si přestal hrát s perem. „Napsal něco na mě?“

Kaz se zaklonil. Díval se skoro vyzývavě, když to vyslovoval: „Tiskárnu.“

Zas ten samý vtip. Tak proč to pořád bolí? Wylan položil pero.

„Aha.“

„Nenazval bych tvého otce zrovna jemnocitným. Eil Komédie je napsaná taky na tebe.“

„Jasně že je,“ odušil Wylan a přál si, aby jeho hlas nezněl tak trpce. Další z vtípků, kterými se jeho otec baví na jeho účet – opuštěný ostrov, kde není nic než zchátralý zábavní park, zbytečné místo pro zbytečného, negramotného syna. Neměl se ptát.

Jak minuty ubíhaly a Kaz četl a četl, zmocňoval se Wylana stále větší neklid. Kdyby uměl číst, mohli se těmi spisy prohrabávat dvakrát tak rychle. Vlastně by Wylan už dávno znal otcovo podnikání skrz naskrz. „Jenom tě zdržuju,“ zabručel.

Kaz otevřel další složku dokumentů. „Věděl jsem přesně, jak dlouho to bude trvat. Jaké bylo rodné jméno tvojí matky?“

„Na její jméno není určitě nic napsáno.“

„Tak schválně.“

„Hendriks.“

Kaz přešel k policím a vybral další složku. „Kdy umřela?“

„Když mi bylo osm.“ Wylan znovu zvedl pero. „Po tom, co umřela, to bylo s otcem ještě horší.“ Alespoň tak si to Wylan pamatoval. Ten měsíc po mámině smrti se mu ztrácí v zamženém oparu tichého smutku. „Nedovolil mi jít na pohřeb. Ani nevím, kde je pohřbená. Proč si to vlastně říkáte? Žádný slzy, žádný funus? Proč si nepopřejete prostě hodně štěstí nebo šťastný návrat?“

„Radši se držíme při zemi.“ Kaz prstem v rukavici sledoval sloupec čísel, až se zničehonic zastavil. Očima těkal z jedné účetní knihy na druhou, pak zaklapl kožené desky. „Jdeme.“

„Našel jsi něco?“

Kaz krátce přikývl. „Vím, kde je.“

Wylan si byl jistý, že napětí v Kazově chraplavém hlase nebylo jen dílem jeho představitivosti. Kaz nikdy nekřičel jako jeho otec, ale Wylan už poznal hluboký podtón, tu temnou harmonii, jež se vkrádala do Kazova hlasu, když začínalo jít do tuhého. Slyšel ho tenkrát po přestřelce v docích, kdy Inej skoro vykrvácela, protože ji Oomen pobodal nožem, slyšel ho, když se Kaz dozvěděl, že to byl Pekka Rollins, kdo je přepadl, a pak znovu, když je Wylanův otec podrazil. Slyšel ho zřetelně a nahlas nahoře na majáku, když ho ten úředník prosil o život.

Wylan sledoval, jak dává Kaz místnost do pořádku. Obálku posunul trochu víc doleva, zásuvku v největší skříni o něco povytáhl, zastrčil židle. Když s tím byl hotový, očima přelétl místnost, vytrhl Wylanovi pero z ruky a pečlivě ho položil na psací stůl, kam patřilo.

„Dobrý zloděj je jako dobrý jed, kupčíku. Nenechává stopy.“ Kaz sfoukl lampu. „Je pan otec velkým příznivcem charitativní činnosti?“

„Ne. Obětuje peníze Ghezenovi, ale jinak tvrdí, že dobročinnost zbavuje lidi možnosti poctivě pracovat.“

„Ovšem kostelu svaté Hildy už osm let pravidelně přispívá. Pokud chceš uctít památku své matky, pak je to zřejmě to správné místo.“

Wylan na Kaze v potemnělé místnosti tupě zíral. Nikdy neslyšel o kostelu svaté Hildy. A nikdy se nestalo, že by Krkavec sděloval informace, pokud by z toho neměl prospěch. „Co –“

„Jestli Nina s Jesperem odvedli svou práci dobře, bude Smeet za chvíli doma. Musíme být pryč, než se vrátí, jinak jde celý plán k čertu. Pojd’.“

Wylan si připadal, jako by ho praštil po hlavě účetní knihou, a pak mu řekl, ať na to zapomene.

Kaz potichu otevřel dveře. Oba ztuhli.

Kazovi přes rameno viděl Wylan malou holku. Stála u schodů a opírala se o krk jednoho z těch obrovských šedivých psů. Mohlo jít být tak pět, zpod dlouhé flanelové košilky jí vykukovaly prstíky u nohou.

„U Ghezena,“ špitl Wylan.

Kaz vešel do haly a přivřel za sebou dveře.

Wylan zůstal v tmavé kanceláři. Nevěděl, co má dělat, a děsil se toho, co udělá Kaz.

Děvčátko ke Kazovi vzhledlo velkýma očima a vyndalo si palec z pusy. „Pracuješ pro mojeho tatínka?“

„Ne.“

Wylanovi proti jeho vůli znovu vytanula na myslí ta neodbytná vzpomínka. *Jsem dobrý člověk.* Obklíčili toho úředníka, když se vracel ze Zvěřince a zavlekli

ho nahoru na maják. Kaz ho držel za kotníky hlavou dolů. Úředník se pomočil a s nářkem žadonil o milost, ale nakonec prozradil, jaké pokyny Smeet psům písťalkou dává, aby ho psi poslechli. Kaz se ho už chystal postavit na nohy, když tu začal nešťastný úředník nabízet Kazovi za svůj život modré z nebe: peníze, čísla bankovních účtů Smeetových klientů, a pak – co ho to jen napadlo – začal blekotat, že něco ví na jednu holku ze Zvěřince, na nějakou Novozemku.

Kaz se zarazil. *Co na ni máš?*

V tu chvíli to Wylan uslyšel znovu – ten hluboký, nebezpečný, výstražný tón. Jenže úředník Kaze neznal, takže v jeho drsném zachroptění nepostřehl zlověstnou změnu. Myslel si, že je na správné cestě, že našel něco, co Kaz chce.

Má kunčafta, který jí dává drahé dárky. Nechává si ty peníze pro sebe. Víš, co Pávice naposledy udělala, když zjistila, že jí jedna holka nedává všechno?

Vím, řekl Kaz a oči mu blýskaly jako nabroušená břitva. *Tante Heleen ji umlátila k smrti.*

Kazi – pokusil se do toho Wylan vložit, jenže úředník mlel pořád dál.

Přímo tam v salónu. Ta holka ví, že je nahraná, jestli něco řeknu. Bere si mě k sobě zadarmo, jen abych mlčel. Tajně mě k sobě vodí. Klidně to udělá i tobě, tvým přátelům. Cokoliv budeš chtít.

Kdyby na to Tante Heleen přišla, tak tu tvoji Novozemku zabije, hlesl Kaz. Dá si záležet, aby to byl pro ostatní holky odstrašující případ.

Přesně tak, vydechl úředník dychtivě. *Udělá všechno, co budeš chtít, cokoliv.*

Kaz pomalu pouštěl úřednickovy nohy ze svého sevření. *Je to hrozný pocit, co? Vědět, že tě má někdo v hrsti?*

Úředníkův hlas se o oktávu zvýšil, protože si s hrůzou uvědomil svoji chybu.

Je to jen holka z ulice, křičel. Zná svoje podmínky. Já jsem dobrý člověk. Jsem dobrý člověk!

V Ketterdamu žádný dobrý lidi nejsou, ušklíbl se Kaz. *Zdejší podnebí jim nesvědčí. A pak ho jednoduše pustil.*

Wylan se oklepal. Skulinou ve dveřích viděl, jak si Kaz dřepel na bobek, aby děvčátku viděl do očí. „Jak se jmenuje tenhle velký?“ Položil psovi ruku na zvrásněný krk.

„To je Maestro Puntík.“

„Vážně?“

„Moc hezky vyje. Tatínek mi vždycky dovolí vybrat štěňatům jména.“

„Maestra Puntíka máš nejradši?“ vyzvídala Kaz.

Zdálo se, že děvčátko chvíli přemýšlí, pak zavrtělo hlavou. „Nejradši mám Věvodu Adama ze Stříbrňákova, pak Hebkého čumáka a potom Maestra Puntíka.“

„To jsem rád, že to vím, Hanno.“

Její ústa se roztáhla do malého O. „Jak víš, jak se jmenuju?“

„Znám jména všech dětí.“

„Opravdu?“

„Ach, ano. Albert bydlí hned vedle a Gertruda na Ammberstraat. Žiju pod jejich postýlkami a vzadu za skříněmi.“

„Já to věděla,“ vydechlo vyplašené děvčátko vítězoslavně. „Maminka říká, že tam nic není, ale já to věděla.“ Naklonila hlavičku na stranu. „Nevypadáš jako strašidlo.“

„Řeknu ti tajemství, Hanno. Ta opravdu zlá strašidla nikdy nevypadají jako strašidla.“

Teď se děvčátku roztřáslý rtíky. „Přišel jsi mě sníst? Tatínek říká, že strašidla jedí děti, které nejdou do postele, když se jim to řekne.“

„To je pravda. Ale já tě nesním. Dnes v noci ne. Když uděláš dvě věci.“ Mluvil klidným, skoro hypnotickým hlasem. Hlas mu skřípěl, jako když až příliš natřete smyčec kalafunou. „Za prvé musíš zalézt zpátky do postele. A za druhé nesmíš nikdy nikomu říct, žes mě tady viděla, hlavně ne tatínkovi.“ Naklonil se a rozverně zatahal Hannu za copánek. „Protože jestli to uděláš, podříznu krk nejdřív tvoují mámě, pak tátovi a nakonec rozřežu na kousky srdce tady těch sladkých uslintaných psů. Vévodu ze Stříbrňákova si nechám na konec, abys věděla, že je to všechno tvoje vina.“ Tvář děvčátka zbledla jako stužka noční košilky, kterou měla utaženou kolem krčku, a oči měla vykulené jako dva úplňky. „Rozumíš?“ S třesoucí se bradičkou křečovitě přikývla. „Ne, ne, ne, teď žádný pláč. Když strašidlo vidí slzy, jenom ho to rozdráždí. Rychle do postele a tohle budižkníchemu Maestra Puntíka si vezmi s sebou.“

Zacouvala ke schodům a rozběhla se nahoru. Když byla asi v půlce, vyděšeně se za Kazem ohlédla. Přitiskl si na rty prst v rukavici.

Když byla pryč, vyklouzl Wylan z kanceláře a běžel za Kazem po schodech dolů. „Jak jsi jí mohl říct něco takového? Vždyť je to jenom dítě.“

„Všichni jsme byli jenom děti.“

„Ale –“

„Mohl jsem jí říct tohle, nebo jí zlámat vaz, aby to vypadalo, že upadla na schodech, Wylane. Myslím, že jsem se držel dost zpátky. Hni sebou.“

Protáhli se mezi psy, kteří pořád jako bez života leželi v hale. „Neuvěřitelný,“ divil se Kaz. „Nejspíš by takhle zůstali celou noc.“ Pískl na píšťalku a psi vyskočili, zastříhali ušima, připravení sřežit dům. Až se Smeet vrátí, všechno bude, jak má: psi se budou prohánět v přízemí, kancelář v prvním patře bude nedotčená,

manželka bude příjemně oddychovat ve druhém patře a dcera bude předstírat, že dělá totéž.

Kaz očima přehlédl ulici a mávl na Wylana, aby vyšel ven. Jen chvilku mu trvalo zamknout za nimi dveře.

Spěchali po kamenném dláždění. Wylan se nepřestával otáčet dozadu. Nemohl uvěřit, že jim to prošlo.

„Přestaň se rozhlížet, jako by tě někdo honil,“ napomenul ho Kaz. „A přestaň tak hnát. Vypadáš, jako bys hrál zloděje v šestákové komedii na Východním nábreží. Běž normálně. A příště se snaž vypadat, že sem patříš.“

„Žádný příště nebude.“

„Jistěže ne. Vytáhni si límec nahoru.“

Wylan se s ním nepřel. Dokud nebude Inej v bezpečí a dokud nedostanou peníze, které měli slíbené, nemůže dávat žádná ultimáta. Ale jednou to skončí. Musí to přece jednou skončit, ne?

Z druhé strany ulice na ně Matthias zahvízdal vysokým tónem ptačí melodii. Kaz se mrknul na hodinky a rukou si rozcuchal vlasy. „Přesně na čas.“

Zahnuli za roh a vrazili přímo do Cornelise Smeeta.



Matthias se držel ve stínu a sledoval zvláštní scénu, která se před ním odehrávala.

Cornelis Smeet zavrával, ztratil rovnováhu a z jeho takřka plešaté hlavy mu sklouzl klobouk. Kluk, co do něj vrazil, k němu okamžitě vyrazil a přechoťně mu nabízel pomoc.

Ten kluk byl a nebyl Kaz. Tmavé vlasy měl rozčuchané a vystupování vyplašené. S bradou vraženou hluboko do límce klopil oči, jako by se bezmezně styděl – zelenáč s respektem ke starším. Wylan postával za ním a krčil se ve svém svrchníku tak, až měl Matthias dojem, že se v něm snad nadobro ztratí.

„Koukej, kam šlapeš!“ hartusil rozhořčeně Smeet, zatímco si dával klobouk zpátky na hlavu.

„Moc se omlouvám, pane,“ kál se Kaz a oprašoval mu sako na ramenu. „Ta moje nemotornost!“ Sklonil se k dlažbě. „Ach, pane, myslím, že vám vypadla peněženka.“

„Vypadla!“ přisvědčil Smeet udiveně. „Děkuju ti. Moc ti děkuju.“ Pak Matthias nevěřícně sledoval, jak Smeet otevřel šrajtofle a vytáhl hladkou bankovku v hodnotě pěti *kruge*. „Tady máš, mladíku. Čestnost se vyplácí.“

Přestože měl Kaz hlavu stále vraženou v límci, dokázal nějak záhadně působit dojemem nesmírné pokory. Překotně mumlal: „Jste velice laskavý, pane. Příliš laskavý. Ghezen vám zaplat' takovou velkorysost.“

Tělnatý právník si šel dál svou cestou. S kloboukem na stranu si pobrukoval

nějakou melodii a neměl nejmenší tušení, že se právě srazil s krupiérem, který proti němu ještě před dvěma hodinami seděl v klubu Kumulus. Smeeta došel ke dveřím, zpoza košile vytáhl řetízek, načež se začal horečnatě plácát po věstě a hledat svoji píšťalku.

„Tys mu ji nenavlíkl zpátky na řetízek?“ divil se na oko Matthias, když se k němu v temném zádveří domu připojili Kaz s Wylanem. Věděl, že něco takového je přece jen za hranicemi Kazových možností.

„S tím jsem se teda neobtěžoval.“

Smeeta pátral pod košilí, až konečně vylovil píšťalku a s znovu si se zpěvem odemkl dveře. Matthiasovi to nešlo na rozum. Nespouštěl oči z Kazových rukou v rukavicích, když prve na ulici kolem Smeeta tak poskakoval, a i když věděl, že mu chce Kaz píšťalku vrátit, nezachytil, jak to provedl. Byl v pokušení přitáhnout Smeeta zpátky a donutit Kaze, aby mu ten trik zopakoval.

Kaz si rukou uhladil vlasy a podal Wylanovi pět *kruge*, které dostal od Smeeta. „A neutrať to všechno najednou. Tak jdeme.“

Matthias je vedl podél úzkého bočního kanálu, kde nechal přivázanou veslici. Hodil Kazovi hůl a nastoupili. Kaz byl dost chytrý na to, aby si pro dnešní noc hůl odřekl. Kdyby si někdo všiml kluka s vycházkovou holí s vraní hlavou, jak se potlouká v nezvyklou hodinu kolem kanceláří Cornelise Smeeta, a náhodou se to doneslo k Van Eckovým uším, celá jejich práce by šla vniveč. Jestli chtějí zachránit Inej, musí využít moment překvapení a tenhle *demjin* patří k těm, co nic nenechávají náhodě.

„Takže?“ vyzvídal Matthias, zatímco loďka klouzala po ztemnělé hladině kanálu.

„Drž jazyk za zuby, Helvare. Slova se po vodě nesou. Buď co k čemu a vesluj.“

Matthias přemohl nutkání rozlomit vesla vejpůl. Copak nedokáže mluvit normálně? Kaz vydává rozkazy, jako by čekal, že ho všichni budou poslouchat, a od té doby, co Van Eck unesl Inej, je to ještě dvakrát horší. Jenže Matthias chtěl být co nejdřív u Niny na Černém závoji, a tak dělal, co mu Kaz přikázal. Svaly na ramenou se mu napínaly, protože loďka plula proti proudu.

Soustředil se na cestu, snažil se zapamatovat, kudy projíždějí, a ukládal si do paměti jména ulic a mostů. I když noc co noc studoval mapu města, klubko ketterdamských uliček a kanálů se mu nedařilo rozmotat. Vždycky byl pyšný na svůj orientační smysl, ovšem tohle město ho přemohlo a každou chvíli proklínal šílence, kterému přišlo na mysl postavit město v téhle bažině a ještě ho zbudovat bez jakéhokoliv náznaku rozumného řádu.

Jakmile podjeli pod Přístavním mostem, s úlevou znovu rozeznával své okolí. Kaz naklonil vesla a navedl je do temných vod Zálivu žebráků, kde se kanál roz-

širuje, a pak dál do mělčin ostrova Černý závoj. Strčili loďku pod zplihlé větve smutečních vrb a vydali se po strmém břehu nahoru mezi hroby.

Černý závoj bylo strašidelné místo: miniaturní město hrobek vytesaných z bílého mramoru, převážně ve tvaru lodí, jež s plačícími kamennými sochami na přídi pluly neviditelným mořem. Některé měly ve znaku Ghezenovu minci štěstí, jiné tři létající ryby – symbol Kerchu, což, jak jim Nina vysvětlila, znamenalo, že členové rodiny sloužili vládě. Nad některými hroby bděli ravští svatí ve volných róbách z mramoru. Ale nikde ani stopa po Djelovi a jeho posvátném stromu. Fjerdani nepohrívají své mrtvé nad zemí, kde nemohou zapustit kořeny.

Skoro všechny hrobky se rozpadaly a ze spousty zbyla už jen hromada kamení zarostlá popínavým plevelem a trsy jarních květin. Když se Matthias dozvěděl, že se jejich útočištěm má stát hřbitov – i když dávno opuštěný –, zhrozil se. Jenže pro Kaze Brekкера samozřejmě není nic svaté.

„Proč ho přestali používat?“ zajímal se Matthias, když si jako svou skrýš vybrali velkou hrobku uprostřed hřbitova.

„Mor,“ vysvětlil Kaz. „První morová rána zasáhla město před sto lety a Obchodní rada tehdy zakázala pohřbívat mrtvé ve městě. Od té doby se spalují.“

„Pokud ovšem nejsi bohatý,“ doplnil Jesper. „To tě odvezou na vesnický hřbitůvek, aby tvoje tělo bylo na čerstvém vzduchu.“

Matthias Černý závoj nenáviděl, na druhou stranu věděl, že jim prokazuje dobrou službu. Pověsti o tom, že tu straší, odrazovaly nevídané návštěvníky, a zkroucené vrby s kamennými stěžni hrobek zahalené v mlze pohlcovaly sporé osvětlení luceren.

Ani to by je však neschovalo, kdyby teď někdo slyšel, jak se Nina s Jesperem z plna hrdla hádají. Museli se vrátit na ostrov před nimi a nechat svou *gondellu* na severní straně. Ninin podrážděný hlas se nesl nad hroby a Mattiasovi spadl kámen ze srdce. Přidal do kroku, nedočkavý, až ji konečně uvidí.

„Myslím, že si dost nevážíš toho, co jsem právě podstoupil,“ rozčiloval se Jesper, zatímco dusal mezi hroby.

„Celou noc jsi mohl prohrávat v kartách cizí peníze,“ vyštěkla Nina. „Copak pro tebe nebyl svátek?“

Kaz praštil holí do náhrobku, načež oba zmlkli a okamžitě zaujali bojové pozice.

Sotva je Nina všechny tři ve stínu zahlédla, oddychla si. „Ech, to jste vy.“

„Ano, to jsme my.“ Kaz je holí oba popostrčil. „A kdybyste na sebe tak neřvali, slyšeli byste nás. Matthiasi, přestaň na ni civět, jako bys nikdy neviděl ženskou v šatech.“

„Necívím na ni,“ ohradil se Matthias jak nejdůstojněji dovedl. Ale kam má u Djela koukat, když má Nina nacpané kosatce mezi... prostě všude.

„Buď zticha, Brekkere,“ vyjela Nina. „Mám ráda, když civí.“

„Jak proběhla vaše mise?“ zeptal se Matthias a usilovně se snažil udržet oči na její tváři. Nebylo to tak těžké, když si všiml, jak je pod nánosem vši kosmetiky, co na sebe naplácala, unavená. Dokonce přijala jeho rámě a opřela se o něj, zatímco klopýtali po nerovném terénu. Ta noc si vybrala svou daň. Neměla by courat po Barrelu v cárech hedvábí, měla by odpočívat. Jenže dny do konce Van Eckovy lhůty se krátily a Matthias věděl, že dokud nebude Inej v bezpečí, Nina nepoleví.

„Není to mise, je to práce,“ opravila ho Nina. „A šlo to skvěle.“

„Jo,“ odfrkl si Jesper. „Skvěle. Až na to, že moje revolvery zapadávají prachem v sejfu klubu Kumulus. Ten mizernej špekoun Smeet se s nimi bál vyjít na ulici. Když si představím svoje děťátka v těch jeho upocenejch prackách –“

„Nikdo ti neříkal, abys o ně hrál,“ utrousil Kaz.

„Zahnal jsi mě do kouta. Jak jinak jsem měl ksakru udržet Smeeta u stolu?“

Jak přicházeli blíž, vystrčil z kamenné hrobky hlavu Kuwej.

„Co jsem ti říkal?“ zavrčel Kaz a zahrozil na něj holí.

„Nerozumím tak dobře keršsky,“ hájil se Kuwej.

„Nehraj na mě žádnou habaďuru, hochu. Rozumíš až dost. Zalez do tý kobky.“
Kuwej svěsil hlavu. „Zalez do tý kobky,“ opakoval zasmušile.

Vešli za šuhanským chlapcem dovnitř. Matthias tohle místo nenáviděl. K čemu stavět smrti takové pomníky? Hrobka byla postavená tak, aby připomínala starověkou obchodní loď, a její vnitřek byl vytesaný do tvaru obrovského kamenného lodního trupu. Loď měla dokonce kulatá vitrážová okénka, jež v pozdním odpoledni vrhala na podlahu krypty barevné světlo. Palmy a hadi vytesaní na stěnách měli podle Niny znamenat, že rodina obchodovala s kořením. Ale buď je potkaly zlé časy, nebo začali pohřbívat své mrtvé z nějakého jiného důvodu jinam – každopádně jen jediné místo mělo svého obyvatele, zatímco zbylé chodbičky po obou stranách hlavního trupu lodi zůstaly prázdné.

Nina si vytahala z vlasů sponky, z hlavy si strhla blondátou paruku a hodila ji na stůl postavený uprostřed hrobky. Pak sebou praštila na židli a slastně se podrbala na temeni. „Takhle je to mnohem lepší,“ vzdychla blaženě. Matthias si ale nemohl nevšimnout takřka zeleného nádechu její pleti.

Dneska jí musí být hůř. Buď měla se Smeetem potíže, nebo to prostě přehnala. Přesto cítil, jak v něm povoluje napětí, když ji pozoruje. S hnědými vlasy smotanými do zplihlých pramenů a přivřenýma očima konečně zase vypadala jako Nina. Je normální, aby člověka fascinovalo, jak se někdo hrbí?

„Hádejte, co jsme viděli po cestě z Lidu,“ řekla.

Jesper začal prohrabávat zásoby jídla. „V přístavu kotví dvě šuhanské bitevní lodě.“

Hodila po něm sponku. „Chtěla jsem, aby hádali.“

„Šuhanské?“ zopakoval Kuwej a vrátil se ke stolu, kde měl rozprostřené svoje poznámky.

Nina přikývla. „S rudou vlajkou a děly připravenými ke střelbě.“

„Mluvil jsem se Spechtem,“ potvrdil Kaz. „Ambasády jsou plné vojáků a diplomatů. Novozemci, Kaelišani, Ravčani.“

„Myslíš, že vědí o Kuwejovi?“ přemítal Jesper.

„Myslím, že vědí o *paremu*,“ opáčil Kaz. „Přinejmenším se k nim něco doneslo. A v Ledovém paláci byla spousta zainteresovaných lidí, kteří mohli zachytit nějaké zprávy o Kuwejově... osvobození.“ Sjel pohledem k Matthiasovi. „Fjerdani jsou tu taky. Mají s sebou celý kontingent *drüskellü*.“

Kuwej sklíčeně vzdychl, načež se Jesper svalil vedle něj a štouchl ho ramenem. „Není to krása, když po tobě všichni touží?“

Matthias mlčel. Nechtělo se mu přemýšlet o tom, že jeho bývalí kamarádi a druhové jsou možná jen pár mil od nich. Nelitoval toho, co v Ledovém paláci udělal, což však neznamenalo, že se s tím smířil.

Wylan se natáhl po sušenkách, které Jesper vysypal na stůl. Pro Matthiase bylo pořád stejně zneklidňující vidět ho s Kuwejem ve stejné místnosti. Nina odvedla tak dobrou práci, že Matthias často nepoznal, který je který, dokud nepromluvíli. Kež by mu jeden z nich prokázal tu laskavost, že by nosil klobouk, říkal si v duchu.

„To nám hraje do karet,“ usoudil Kaz. „Šuhani ani Fjerdani nemají nejmenší tušení, kde začít Kuweje hledat, a všichni ti diplomati, kteří na radnici otravují, budou nádherně rozptylovat Van Eckovu pozornost.“

„Jak jste pochodili ve Smeetově kanceláři?“ chtěla vědět Nina. „Zjistili jste, kde ji Van Eck schovává?“

„Mám dobrý tip. Udeříme zítra o půlnoci.“

„Budeme mít dost času se na to připravit?“ strachoval se Wylan.

„Víc času nemáme. Nebudeme čekat, až nám pošle písemnou pozvánku. Jak jsi daleko s tím zrnokazem?“

Jesperovi vystřelilo obočí nahoru. „Zrnokazem?“

Wylan vyndal zpod kabátu lahvičku a postavil ji na stůl.

Matthias se naklonil, aby si prohlédl její obsah. Vypadalo to jako hromádká kamínků. „Tohle je zrnokaz?“ Vždycky si myslel, že zrnokaz je škůdce, který napadá zásoby v sýpkách.

„Není to skutečný zrnokaz,“ vysvětloval Wylan. „Je to chemický zrnokaz. Vlastně ještě nemá vlastní jméno.“

„Musíš to nějak pojmenovat,“ podotkl Jesper. „Jak by si to jinak mohl člověk objednat k večeři?“

„Vykašli se na jméno,“ utál ho Kaz. „Důležitý je, že tahle lahvička vybilí Van Eckovi bankovní účet a připraví ho o dobrou pověst.“

Wylan si odkašlal. „Možná. Má složité chemické složení. Doufal jsem, že by mi s tím Kuwej mohl pomoci.“

Nina něco pověděla Kuwejovi šuhansky. Pokrčil rameny a s našpulenými rty uhnul pohledem. Ten kluk je stále rozmrzelejší – ať už je to tím, že mu nedávno umřel otec, nebo protože se ocitl uvězněný v hrobce s bandou zlodějů.

„Takže?“ pobídl ho Jesper.

„Mám jiné zájmy,“ odvětil Kuwej.

Kazův temný pohled probodl Kuweje jako hrot dýky. „Pak bych doporučoval, abys přehodnotil své priority.“

Jesper dloubl do Kuweje. „Kaz jinými slovy říká, abys pomohl Wylanovi, nebo tě uloží do jednoho z těch hrobů, a pak uvidíme, jak to bude vyhovovat tvým zájmům.“

Matthias dávno ztratil představu, čemu ten Šuhan rozumí a čemu ne, nicméně bylo jasné, že tohle pochopil. Polkl a neochotně přikývl.

„Umění vyjednávat,“ pochvaloval si Jesper a nacpal si do pusy další sušenku.

„Takže Wylan – a poslušný Kuwej – se postarají o to, aby ten zrnokaz fungoval,“ pokračoval Kaz. „Jakmile budeme mít Inej, zaměříme se na Van Eckovy sýpky.“

Nina protočila oči. „Takže jde hlavně o to, abysme dostali zpátky svoje peníze, ne abysme zachránili Inej. O to rozhodně nejde.“

„Nino, drahoušku, jestli ti na penězích nezáleží, můžeš tomu říkat jinak.“

„Kruge? Prachy? Kazova opravdová láska?“

„Svoboda, bezpečí, odplata.“

„Tyhle věci za peníze nekoupíš.“

„Ne? Vsadím se, že Jesper ano. Za ty peníze vykoupí otcovu farmu, kterou dal do zástavy.“ Pistolník upřel oči na špičky bot. „A co ty, Wylane? Kolik bude stát, abys mohl svobodně opustit Ketterdam a žít svůj vlastní život? A ty Nino? Něco mi říká, že se svým Fjerdanem budete muset z něčeho žít, a jenom vlastenectví a dychtivé pohledy vás neuživí. A Inej má možná taky spoustu plánů. Za peníze si koupíme budoucnost. A je řada na Van Eckovi, aby platil.“

Matthias se nenechal napálit. Kaz mluvil vždycky rozumně, což ovšem neznamenalo, že říkal pravdu. „Mořin život je pro nás cennější než všechno tohle,“ prohlásil Matthias. „Pro nás pro všechny.“

„Dostaneme zpátky Inej. Dostaneme svoje peníze. Je to úplně jednoduché.“

„Je to úplně jednoduché,“ usklíbala se Nina. „A já jsem budoucí královna Fjerdy. Říkají mi princezna Ilsa z Engelsbergu.“

„Žádná princezna z Engelsbergu neexistuje,“ opravil ji Matthias. „Engelsberg je rybářské město.“

Nina pokrčila rameny. „Když si lžeme do kapsy, nemusíme se v tom nijak držet zpátky.“

Kaz si jí nevsímal a rozložil na stůl mapu města. Matthias zaslechl Wylana zamumlat Jesperovi do ucha: „Proč prostě neřekne, že ji chce zpátky?“

„Znáš Kaze, ne?“

„Je přece jedna z nás.“

Jesper nadzdvihl obočí. „Jedna z nás? Znamená to, že znáš tajné podání ruky? Znamená to, že jsi připravený nechat se potetovat?“ Jel mu prstem nahoru po předloktí, až se Wylanova tvář zalila jasným ruměncem. Matthias si nemohl pomoci a musel s tím klukem soucítit. Věděl, jaké to je být v tom až po uši, a někdy měl pocit, že by se klidně mohli vykašlat na všechny Kazovy plány a nechat Jespera s Ninou, aby si svým flirtováním podmanili celý Ketterdam.

Wylan si v rozpacích shrnul rukáv. „Inej patří k nám.“

„Jen to nepřeháněj.“

„Proč ne?“

„Protože ta nejpragmatictější věc, kterou by Kaz mohl udělat, je prodat Kuweje tomu, kdo za něj dá nejvíc, a na Inej úplně zapomenout.“

„To by ne –“ Wylan se zarazil v půli věty a na jeho tváři se objevila nejistota.

Nikdo z nich nevěděl, čeho Kaz je a není schopný. Matthias občas vážně pochyboval, že to ví sám Kaz.

„Dobře, Kazi,“ vyklouzla Nina z bot a zkroutila prsty u nohou. „Tak když máš ten svůj velký plán, co kdybys přestal bloumat po mapě a sdělil nám, co nás čeká.“

„Chci, abyste se teď soustředili jen na zítřejší noc. Pak vám řeknu všechno, co budete chtít.“

„Vážně?“ popotáhla si Nina korzet. Pyl z kosatce jí zasypal holý dekolt. Matthia se se zmocnila nesmírná chuť ho z ní slízat. Nejspíš bude jedovatý, napomenul se přísně. Asi by se měl jít projít.

„Van Eck nám slíbil třicet milionů *kruge*,“ vykládal Kaz. „A přesně tolik si vezmeme. Plus milion navíc jako úrok a náhradu výdajů – a taky protože jednoduše můžeme.“

Wylan rozlomil sušenku napůl. „Otec nemá třicet milionů *kruge*. Ani kdybyste mu vzali všechno jeho majetek.“

„Tak to bys měl jít,“ poznamenal Jesper. „Kamarádíme se jenom s vydědenci skutečných boháčů.“

Kaz si natáhl bolavou nohu a protřepal si ji. „Kdyby ty peníze Van Eck měl, mohli jsme ho jednoduše okrást a nemuseli se obtěžovat lézt do Ledového paláce. Mohl nám za to nabídnout tolik peněz, jen protože tvrdil, že to financuje Obchodní rada z městského rozpočtu.“

„A co ta truhla plná peněz, kterou přinesl na Vellgeluk?“ vzpomněl si Jesper.

„Podvod,“ odušil Kaz znechuceně. „Nejspíš kvalitní padělky.“

„Tak jak teda ty peníze dostaneme? Vykrademe městskou pokladnu? Vykrademe Obchodní radu?“ Jesper seděl vzpřímeně a prsty bubnoval do stolu. „Vypáčíme dvanáct trezorů za jednu noc?“

Wylan se na židli ošíval a Matthias si dobře všiml znepokojení v jeho tváři. Aspoň někdo v téhle bandě ničemu není ochotný páchat jeden zločin za druhým.

„Ne,“ prohlásil Kaz. „Budeme se chovat jako obchodníci – necháme trhy pracovat za nás.“ Zaklonil se a ruce v rukavicích složil na vraní hlavu své hole. „Vezmeme si nejdřív Van Eckovy peníze a pak mu sebereme dobrou pověst. Postaráme se o to, že už nikdy nebude obchodovat v Ketterdamu ani nikde jinde v Kerchu.“

„A co bude s Kuwejem?“ starala se Nina.

„Až budeme se vším hotovi, Kuwej, jakož i všichni ostatní – zločinci, grišové i vydědění mladíci – na jejichž hlavy může a nemusí být vypsána odměna, mohou v klidu zmizet v Jižních koloniích.“

Jesper se zamračil. „A kde budeš ty?“

„Tady. Mám ještě spoustu práce, která si vyžaduje moji přítomnost.“

I když mluvil Kaz ledabylým tónem, vycítil Matthias v jeho slovech zlověstné očekávání. Často přemítal, jak tihle lidé dokázali v Ketterdamu přežít, teď měl ovšem dojem, že Ketterdam dost možná nepřežije Kaze Brekkera.

„Počkej chvílku,“ zvolala Nina. „Myslela jsem, že Kuwej pojede do Ravky.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Když jsi prodával svůj podíl ve Vraním klubu Pekku Rollinsovi, chtěl jsi, aby poslal zprávu do hlavního města Ravky. Všichni jsme to slyšeli.“

„Chápal jsem to jako žádost o pomoc,“ ozval se Matthias, „ne jako nabídku k vyjednávání.“ Nemluvili o tom, že by vydali Kuweje Ravce.

Kaz je pobaveně sledoval. „Ani jedno, ani druhé. Doufejme, že Rollins je stejně důvěřivý jako vy dva.“

„Byla to zástěrka,“ zaúpěla Nina. „Chtěl jsi jenom odvést Rollinsovu pozornost.“

„Chtěl jsem Pekku Rollinse zaměstnat. Doufám, že jeho lidi se teď snaží v Ravce vypátrat naše kontakty. Vzhledem k tomu, že žádné neexistují, by jim to mělo trvat dost dlouho.“

Kuwej si odkašlal. „Rád bych jel do Ravky.“

„Rád bych měl plavky se sobolí podšívkou,“ usklíbl se Jesper. „Ale nemůžeme mít vždycky to, co chceme.“

Mezi Kuwejevým obočím se objevila hluboká vráska. Tohle bylo očividně za hranicemi jeho jazykových schopností.

„Rád bych jel do Ravky,“ zopakoval o něco důrazněji. Kazovy černé oči se zapíchly do Kuweje a bez hnutí vyčkávaly. Kuwej se nervózně zavrtěl. „Proč se na mě tak kouká?“

„Přemýšlí, jestli tě nechá naživu,“ přispěchal Jesper s odpovědí. „Je to nervy drásající. Doporučuju zhluboka dýchat. Možná by pomohl nějaký posilující lék.“

„Přestaň, Jespere,“ okřikl ho Wylan.

„Oba byste se měli trochu uvolnit.“ Poplácal Jesper Kuweje po ruce. „Nedovolíme mu, aby tě zabil.“

Kaz nadzdvihl obočí. „Radši nic neslibuj.“

„No tak, Kazi. Tolik problémů, abysme ho zachránili. Přece z něj teď neuděláme žrádlo pro červy.“

„Proč chceš jet do Ravky?“ vyzvíдалa Nina a v hlase nedokázala skrýt dychtivost.

„O něčem takovém přece nikdy nebyla řeč,“ protestoval Matthias. Nechtěl se přít, zvláště s Ninou ne. Ale měli Kuweje pustit na svobodu, aby žil tajně v Nové Zemi, ne ho vydat do rukou největšímu nepříteli Fjerdy.

Nina pokrčila rameny. „Možná bysme měli naše možnosti přehodnotit.“

Kuwej mluvil pomalu a pečlivě vážil slova. „Je to tam bezpečnější. Pro grišu. Nechci se schovávat. Chci se učit.“ Dotkl se zápisníku před sebou. „Otcova práce by mohla pomoci najít –“ Váhal, prohodil pár slov s Ninou a pak pokračoval. „Pro *parem* protijed.“

Nina spojila ruce a rozzářila se.

Jesper se na židli ještě víc zaklonil. „Koukám, že nám tu Nina začne samou radostí trylkovat.“

Protijed. Tak tohle si pořád Kuwej čmárá do toho svého zápisníku? Představa, že by nějaká látka dokázala neutralizovat moc *paremu* byla lákavá, přesto si Matthias nedokázal pomoci a musel být skeptický. „Dát takové informace do rukou jednoho národa –“ začal.

Kuwej mu skočil do řeči. „Můj otec přivedl tuhle drogu na svět. I beze mě – na kolik mohu soudit – ji někdo dřív nebo později znovu vyrobí.“

„Chceš říct, že někdo jiný přijde na to, jak se *parem* vyrábí?“ zarazil se Matthias. Copak opravdu není naděje, že se lidstvo toho svinstva jednou provždy zbaví?

„Tak už to s vědeckými objevy bývá,“ vysvětloval Wylan. „Jakmile se ví, že je něco možné, lidé si nedají pokoj. Je to jako bys chtěl vrátit roj sršňů zpátky do hnízda.“

„Vážně si myslíš, že jde najít protijed?“ dumala Nina.

„Nevím,“ přiznal Kuwej. „Otec byl materiálčík. Já jsem jenom ohňostrůjce.“

„Ty jsi náš chemik,“ obrátila se Nina na Wylana s nadějí v hlase. „Co ty si o tom myslíš?“

Wylan pokrčil rameny. „Možná. Jsou ale jedy, na které protijed neexistuje.“

Jesper si odfrkl. „A proto mu říkáme Wylan van Optimista.“

„V Ravce je hodně talentovaných materiálčíků,“ naléhal dál Kuwej. „Mohli by mi s tím pomoci.“

Nina chápavě přikyvovala. „To je pravda. Žeňa Safinová rozumí jedům jako nikdo jiný a David Kostyk vymyslel pro krále Nikolaje všechny možné zbraně,“ pohlédla na Matthiase. „A taky další věci! Krásné věci. Velmi mírumilovné.“

Matthias zavrtěl hlavou. „Takové rozhodnutí se nesmí udělat zbrkle.“

Kuwej zatnul zuby. „Já chci jet do Ravky.“

„Vidíš?“ naléhala Nina.

„Nic nevidím,“ zavrčel Matthias. „Takovou kořist nemůžeme jen tak vydat Ravce.“

„Není to kořist, je to člověk a chce tam jet.“

„Takže odteď si můžeme všichni dělat, co chceme?“ zeptal se Jesper. „Protože já mám celý seznam věcí, co bych moc rád.“

Po dlouhém napjatém mlčení si Kaz přešel rukou v rukavici puky u kalhot, načež řekl: „Nino, lásko, překládej, co říkám. Chci se ujistit, že si s Kuwejem rozumíme.“

„Kazi –“ zaprotestovala varovně.

Kaz se naklonil dopředu a ruce si opřel o kolena v jakémsi přátelském gestu připomínajícím staršího bratra udílejícího rady mladším. „Myslím, že je důležité, aby sis uvědomil nebezpečí své situace. Van Eck ví, že první místo, kde budeš hledat útočiště, je Ravka, takže nechá skrznastrz prohledat každou loď, která popluje k jejím břehům. Jediní grišové, kteří by tě dokázali změnit tak, abys vypadal jako někdo jiný, žijí v Ravce – pokud si nepřeješ, aby si Nina vzala další dávku *paremu*.“

Matthias zavrčel.

„Což nepředpokládám,“ nenechal se vyrušit Kaz. „A teď, asi nechceš, abych tě zavezl zpátky do Fjerdy nebo do Šu Hanu?“

Bylo jasné, že Nina dokončila překládání, protože Kuwej vyjekl: „Ne!“

„Takže máš na výběr Novou Zemi nebo Jižní kolonie, ovšem keršský vliv je v Jižních koloniích mnohem menší. A taky počasí je tam příznivější, pokud bereš v úvahu takové věci. Jsi jako kradený obraz, Kuweji. Příliš nápadný, abych tě mohl prodat na trhu, a příliš cenný, abych si tě jen tak nechal. Jsi mi úplně k ničemu.“

„Tohle nebudu překládat,“ vyštěkla Nina.

„Tak přelož tohle: Mým jediným zájmem je, aby ses nedostal do rukou Van Ecka, a jestli po mně chceš, abych začal zvažovat svoje možnosti, tak kulka vyjde mnohem laciněji než cesta lodí do Jižních kolonií.“

Nina to, byť neochotně, přeložila.

Kuwej odpověděl šuhansky. Váhala. „Říká, že jsi krutý.“

„Jsem pragmatický. Kdybych byl krutý, ušetřil bych si tyhle řeči a přečetl mu nekrolog. Takže Kuweji, pojeděš do Jižních kolonií, a až se věci uklidní, můžeš se vypravit do Ravky nebo třeba k Matthiasově babičce, je mi to úplně ukradený.“

„Moji babičku z toho vynech,“ ohradil se Matthias.

Nina to přeložila a Kuwej nakonec křečovitě přikývl. I když to dopadlo, jak Matthias chtěl, smutek v Ninině tváři ho naplňoval pocitem prázdnoty.

Kaz mrknul na hodiny. „Takže jsme dohodnuti. Všichni víte, jaké máte povinnosti. Je spousta věcí, které se do zítřka do večera mohou pokazit, takže si projděte plán a pak to samé udělejte znovu. Máme jen jeden pokus.“

„Van Eck bude hlídat celé okolí. Bude u ní spousta stráží,“ mínil Matthias.

„To je pravda. Má víc zbraní, víc mužů a víc peněz. Jediné, co máme my, je moment překvapení a nehodláme to zbabrat.“

Zvenku se ozvalo jemné zaškrábání. Rázem byli všichni na nohou, dokonce i Kuwej.

O vteřinu později vklouzli do hrobky Rotty se Spechtem.

Matthias vydechl a vrátil pušku tam, kde byla, jako vždycky na dosah ruky.

„Tak co?“ uvítal je Kaz.

„Šuhani se utábořili na ambasádě,“ vykládal Specht. „Mluví se o tom v celém Lidu.“

„Počet?“

„Čtyřicet, možná víc, možná míň,“ otíral si Rotty bahno z těžkých bot. „Ozbrojení až po zuby, ale pořád operují pod diplomatickou záštitou. Nikdo neví, co mají za lubem.“

„My jo,“ podotkl Jesper.

„K Bydlu jsem se nedostal,“ vypočítával Rotty, „ale Per Haskell je nervózní a moc to neskrývá. Bez tebe starýmu pánovi práce stojí. Povídá se, že jsi zpátky ve

městě a dostal ses do sporu s nějakým obchodníkem. Jo, a v přístavu došlo před pár dny k přepadení. Zabili přitom spoustu námořníků a kancelář srovnali se zemí, ale nikdo neví nic přesnějšího.“

Matthias viděl, jak Kazův výraz potemněl. Lačnil po dalších informacích. Matthias sice věděl, že tenhle *demjin* má i jiné důvody, proč chce dostat Inej zpátky, nicméně bylo jasné, že bez ní je jeho schopnost získat informace povážlivě narušena.

„Dobře,“ odušil Kaz. „Ale nikdo nás nespojuje s řáděním v Ledovém paláci ani s *paremem*?“

„Nic takového jsem neslyšel,“ ujistil ho Rotty.

„Nic,“ potvrdil Specht.

Wylan vypadal překvapeně. „To znamená, že Pekka Rollins nemluvil.“

„Dej mu trochu času,“ řekl Kaz. „Ví, že někde Kuweje schováváme. Díky tomu dopisu do Ravky se bude ještě chvíli honit za vlastním ocasem, ale to taky nepotrvá věčně.“

Jesper si neklidně poklepával prsty do steh. „Všimli jste si, že nás celý město hledá a zuřivě prahne po naší smrti?“

„No a?“ zeptal se Kaz.

„Já jen, že normálně to bývá jen půlka města.“

Jesper si z toho může utahovat, ale dochází jim vůbec, uvažoval Matthias, jaká síla proti nim stojí? Fjerda, Šu Han, Nová Země, Kaelišani i Keršani. To nejsou nepřátelské gangy ani rozhněvaní obchodní partneři. To jsou státy odhodlané chránit svoje lidi a jejich bezpečnou budoucnost.

„A ještě něco,“ dodal Specht. „Ty jsi po smrti, Matthiasi.“

„Cože?“ Matthiasova kerština je sice obstojná, ale možná má přece jen mezery.

„Ubodali tě v Morně na marodce.“

Místnost rázem ztichla. Jesper se ztěžka posadil. „Muzzen je mrtvý?“

„Muzzen?“ Matthias si to jméno nedokázal zařadit.

„V Morně jste se vyměnili,“ připomněl mu Jesper. „Abys s námi mohl jet do Ledového paláce.“

Matthiasovi se okamžitě vybavilo, jak bojoval s vlky, pak se nad ním v jeho cele objevila Nina a ve vězení vypukl poprask. Nina tehdy někoho z Gaunerů pokryla puchýří a způsobila mu horečku, aby se dostal do karantény a dali ho stranou od ostatních vězňů. Muzzen. Jak to jen mohl Matthias zapomenout.

„Říkal jsi, že máš na marodce kontakt,“ zlobila se Nina.

„Aby ho udržel nemocného, ne aby ho chránil.“ Kazova tvář se zachmuřila. „Byl to útok.“

„Fjerdani,“ vypálila Nina.

Matthias zkrřížil ruce na prsou. „To není možné.“

„Proč ne?“ trvala na svém Nina. „Víme, že tu jsou *drüskellové*. Jestli tě přijeli do města hledat a dělali povyk na radnici, nejspíš jim řekli, že jsi zavřený v Morně.“

„Ne,“ oponoval Matthias. „K něčemu tak podlému by se nesnížili. Najmout zabijáka? Zavraždit nemocného na lůžku?“ Ale už když ta slova vypouštěl z úst, nebyl si tak jistý, že jim sám věří. Vždyť Jarl Brum a jeho důstojníci udělali bez mrknutí oka horší věci.

„Velcí, blondatí a slepí,“ utrousil Jesper. „Přesně celí Fjerdani.“

Umřel místo mě, přemítal Matthias. A já si ani nepamatoval jeho jméno.

„Měl Muzzen nějakou rodinu?“ zeptal se nakonec Matthias.

„Jenom Gaunery,“ odpověděl Kaz.

„Žádný slzy,“ zamumlala Nina.

„Žádněj funus,“ odvětil tiše Mattias.

„Jaký to je být mrtvý?“ zeptal se Jesper. Veselé ohníčky v jeho očích pohasly.

Matthias neodpověděl. Nůž, který zabil Muzzena, si měl najít jeho, a možná to bylo dílo Fjerdanů. Drüskellů. Jeho bratrů. Chtěli, aby umřel bez cti zamordovaný na nemocničním kavalci. Přesně taková smrt se hodí pro zrádce. Takovou smrt si zaslouží. Teď byl Matthias zavázán Muzzenovi vlastní krví, jenže jak mu to kdy bude moct splatit? „Co udělají s jeho tělem?“ chtěl aspoň vědět.

„To už je nejspíš spálené na prach na Smrtákově voru,“ usoudil Kaz.

„A ještě něco,“ soukal ze sebe Rotty. „Někdo po městě hledá Jespera.“

„Dlužníci teď budou muset počkat,“ mávl rukou Kaz, zatímco Jesper sebou škubl.

„Ne,“ zavrtěl Rotty hlavou. „Na univerzitě se objevil nějaký chlap. Jespere, tvrdí, že je tvůj otec.“



Inej ležela na břiše a s rukama nataženýma před sebou se ve tmě kroutila jako červ. I když takřka nejedla, ventilátor byl pořád na tělo těsný. Neviděla, kam míří, ale plazila se tmou pořád dál a usilovně se přitahovala konečky prstů.

Když se po boji na Vellgeluku probrala, neměla tušení, jak dlouho byla v bezvědomí, ani kde je. Pamatovala si, jak se řítila z obrovské výšky dolů, potom, co ji jeden z Van Eckových větrostrůjců upustil, a až na poslední chvíli ji chytil jiný – jeho paže ji sevřely jako ocelové okovy, vítr ji šlehal do tváří a obloha kolem byla šedivá – a najednou jí v lebce vybuchla bolest. A když přišla k sobě, byla ve tmě a v hlavě jí tepalo. Ruce i nohy měla svázané a na očích cítila těsně utaženou látku. Na chvíli jí bylo znovu čtrnáct a ležela vystrašená a opuštěná na palubě otrokářské lodi. Přinutila se dýchat. Ať je kdekoliv, necítí houpání lodi ani neslyší vrzání ráhnoví. Zem pod ní je pevná.

Kam ji Van Eck zavlekl? Může být v nějaké továrně, v něčem domě. Možná už ani není v Kerchu. Na tom nezáleželo. Ona je Inej Ghafa a nebude se třást jako králík chycený do pasti. *Ať jsem kdekoliv, musím se dostat pryč.*

Třela se tak dlouho o zeď, až se jí podařilo shrnout si šátek z očí. V místnosti byla tma jako v pytli a jediné, co slyšela, byl její vlastní zrychlený dech, neboť se jí znovu začínala zmocňovat panika. Zkrotila ji tím, že se přinutila vědomě dýchat – nádech nosem, výdech ústy – nechala mysl upadnout do modlitby a obklopila se svými svatými. Představovala si, jak jí uvolňují provaz na zápěstích a masírováním probouzejí ruce k životu. Neříkala si, že nemá strach. Už dávno, po jednom zlém

pádu, jí otec vysvětlil, že jenom blázni se ničeho nebojí. *My se strachu nevyhýbáme,* řekl jí tenkrát. *Privítáme ho jako nečekaného návštěvníka a posloucháme, co nám chce říct. Když se dostaví strach, něco je na spadnutí.*

Inej měla v úmyslu postarat se o to, aby se něco začalo dít. Ignorovala bolest v hlavě a přinutila se přeplazit místnost, aby odhadla její rozměry. Pak se opřela o zeď a s její pomocí se postavila na nohy. Pohybovala se pomocí poskoků podél stěny a poslepu se snažila nahmatat dveře nebo okna. Když zaslechla kroky, praštila sebou na zem, nestihla si ale dát zpátky roušku přes oči. Od té doby ji stráže uvazovali šátek přes oči pevněji. Ale bylo to jedno, protože už našla ventilátor. Jediné, co teď potřebovala, bylo vymyslet způsob, jak se dostat z provazů. Kaz by to dokázal ve tmě a nejspíš i pod vodou.

Jedinou příležitostí, kdy si mohla důkladně prohlédnout místnost, kde ji drželi, měla během jídla, protože přinášeli lucernu. Nejdřív zarachotily klíče v několika zámčích, načež uslyšela otevírání dveří a bouchnutí tácu postaveného na stůl. O chvíli později jí z očí jemně zmizel šátek – Bajan nikdy nebyl hrubý ani zbrklý. Neměl to v povaze. Vlastně měla podezření, že něco takového je daleko za hranicemi pečlivě upravených rukou tohoto mladého hudebníka.

Na tácu samozřejmě nebylo nikdy nic ostrého. Van Eck měl dost rozumu, aby jí s důvěrou svěřil jediné lžiči. Inej tak alespoň využívala každičkou chvíli, kdy neměla zavázané oči, k tomu, aby pečlivě prostudovala každičkový centimetr holé místnosti. Hledala jakékoliv stopy, jež by jí pomohly uhádnout, kde je, a naplánovat útek. Nebylo mnoho, čeho by se mohla chytit – betonová podlaha, kde nebylo nic než hromádka příkrývek, které jí dali, aby se mohla v noci přikrýt, stěny obložené prázdnými policemi, stůl se židli, kde jedla. Nebyla tam žádná okna a jedinou známkou toho, že jsou asi pořád v Ketterdamu, byl vlhký pach soli ve vzduchu.

Bajan jí vždycky rozvázal ruce za zády a znovu jí je svázal, ale vpředu, aby se mohla najíst – jenže od té doby, co objevila ventilátor, se v jídle jen nimrala. Jedla jen tolik, aby si udržela sílu, ani o trochu víc. A tak když jí dnes večer přinesl Bajan v doprovodu dozorců na tácu jídlo a ona ucítila jemnou vůni párku s kaší, v žaludku jí hlasitě zakručelo. Byla od hladu malátná a jak se chtěla posadit, převrhla tác ze stolu na zem. Hrnek a miska z bílého porcelánu se rozletěly na kusy. Její večere se vyklopila na podlahu – kouřící hromádka voňavé patlaniny s porcelánovými střepy – a ona nemotorně přistála hned vedle, div že obličej nezabořila rovnou do kaše.

Bajan zavrtěl tmavou, hedvábnou hlavou. „Jsi slabá, protože nejíš. Pan Van Eck říká, že tě mám nakrmit násilím, jestli to jinak nepůjde.“

„Zkus si to,“ vzhlédla k němu ze země a vycenila zuby. „Bez prstů budeš těžko učit lidi hrát na piano.“

Ale Bajan se jenom zasmál, až mu v ústech zasvítily bílé zuby. Pomohli jí s dozorcem zpátky na židli a nechal jí donést nové jídlo.

Van Eck pro ni nemohl vybrat hlídače lépe. Bajan byl Sulijec jen o pár let starší než Inej, s hustými černými vlasy, které se mu na krku vlnily, a temnými protáhlými očima orámovanými řasami, jež byly tak dlouhé, že by s nimi mohl klidně odhánět mouchy. Řekl jí, že pracuje u Van Ecka jako učitel hudby, a Inej nešlo do hlavy, jak si Van Eck mohl takového kluka přivést do domácnosti, když má ženu o dobrou polovinu mladší, než je sám. Musí být buď nesmírně sebevědomý, nebo nebetyčně blbý. *Podrazil Kaze, připomněla si. To mluví spíš pro tu druhou variantu.*

Jakmile dozorce odklidil nepořádek – Bajan by se k takové práci nesnížil – a donesli jí nové jídlo, Bajan se opřel o zeď a dohlížel na to, jak jí. Nabírala prsty kaši, ale dovolila si sníst jen pár nanicovatých soust.

„Musíš víc jíst,“ huboval jí Bajan. „Když budeš trochu poslušnější a řekneš mu, co chce vědět, uvidíš, že je to rozumný muž.“

„Rozumný lhář, podvodník a únosce,“ odsekla a vzápětí se proklínala za to, že mu odpověděla.

Bajan nedokázal skrýt potěšení. U každého jídla to probíhalo stejně: Ona se v tom nimrala. On s ní nezávazně konverzoval a čas od času svůj hovor prošpikoval otázkou o Kazovi nebo Gaunerech. Naneštěstí čím méně jedla, tím byla slabší a bylo pro ni těžší zůstat ve střehu.

„Vzhledem k tomu, v jaké společnosti se pohybuješ, bych řekl, že lhaní a podvádění ti na panu Van Eckovi nebude zrovna vadit, spíš naopak.“

„Shevrati,“ vyslovila Inej zřetelně. *Ten, který nic neví.* Nejednou touhle nadávkou počastovala Kaze. Vzpomněla si na Jespera, jak si věčně pohrává se svými revolvery, na Ninu, která pohybem zápěstí dokáže z člověka vymáčkout život, na Kaze, který bez mrknutí oka otevře jakýkoliv zámek i ve svých černých rukavicích. Darebáci. Zloději. Vrazi. A každý z nich stojí za víc než tisíc Janů Van Ecků.

Tak kde jen jsou? Ta otázka párala šev sešitý v jejím srdci horkou jehlou. *Kde je Kaz?* Nechtěla o tom raději důkladněji přemýšlet. Kaz byl nade vše ostatní pragmatický. Proč by ji chodil zachraňovat, když s tím nejcennějším rukojmím na světě může Van Eckovi ukázat záda?

Bajan nakrčil nos. „Radši nebudeme mluvit sulijsky. Jsem pak sentimentální.“ Měl na sobě úzké hedvábné kalhoty a elegantně střižený kabát, na jehož klopetě měl přišpendlenou zlatou lyru ověšenou vavřínovými snítkami s malým rubínem, což označovalo jak jeho profesi, tak příslušnost k domu Van Ecka.

Inej věděla, že by s ním neměla promluvit už ani slovo, ale stále ještě byla zlodějka tajemství. „Na jaký nástroj učíš hrát?“ prohodila. „Na lyru? Na fortepiano?“

„A taky na flétnu, a dámy učím zpívat.“

„A jak zpívá madam Alys Van Ecková?“

Bajan se líně usmál. „Pod mým vedením vskutku nádherně. Mohl bych tě naučit vydávat všechny možné příjemné zvuky.“

Inej protočila oči. Byl přesně jako kluci, se kterými vyrůstala – laciné řečičky a hlava plná nesmyslů. „Čeká mě mučení a ještě něco horšího. Vážně se mnou flirtuješ?“

Bajan ledabyly sykl. „Pan Van Eck a ten tvůj Kaz Brekker se dohodnou. Van Eck je obchodník. Z toho, co jsem vyrozuměl, jen hájí své zájmy. Nedovedu si představit, že by se uchýlil k něčemu takovému, jako je mučení.“

„Kdybys tady noc co noc ležel spoutaný se zavázanýma očima, možná bys měl v tomhle směru lepší představivost.“

A kdyby Bajan znal Kaze, nebyl by si výměnou zdaleka tak jistý.

Za dlouhých nocí, kdy zůstala o samotě, se Inej snažila odpočívat; utíkala v představách daleko pryč, ale její myšlenky se nakonec pokaždé stočily ke Kazovi a ostatním. Van Eck ji chtěl vyměnit za Kuweje Yul-Boa, Šuhana, kterého ukradli z nejpřísněji strážené pevnosti na světě. Byl to jediný člověk, u něhož byla naděje, že dokáže znovu vyrobit drogu, kterou vymyslel jeho otec, a nazval ji *jurda parem*. Výkupné, které by za Kuweje mohl dostat, by dalo Kazovi všechno, po čem kdy toužil – peníze a prestiž nutnou k tomu, aby se stal právoplatným bossem v Barrelu, jakož i možnost pomstít se Pekku Rollinsovi za smrt svého bratra. Tato fakta se kupila jedno k druhému – armáda pochybností stojící proti naději, kterou se snažila ve svém srdci udržet.

Směr Kazova počínání byl zřejmý: vyměnit Kuweje za peníze a najít si nového špeha, který bude místo ní slézat zdi Barrelu a krást tajemství. A copak mu sama neřekla, že chce odjet z Ketterdamu hned, jak dostane zaplacen? *Zůstaň se mnou*. Myslel to vážně? Jak moc si ostatní cení jejího života tváří v tvář penězům, které mohou dostat za Kuweje? Nina by nikdy nedovolila, aby ji v tom Kaz nechal. Bojovala, co jí síly stačily, aby Inej osvobodila, i když byla ve spárech *paremu*. Matthias by jí stál po boku celým svým čestným srdcem. A Jesper... No, Jesper by Inej nikdy neublížil, jenže potřebuje peníze, aby zachránil otcovo živobytí. Udělá, co bude moct, což ovšem nemusí nutně znamenat, že to bude to nejlepší pro ni. Kromě toho s výjimkou Kaze se nikdo z nich nemůže Van Eckovi a jeho nemilosrdným prostředkům rovnat. *Já můžu*, pomyslela si Inej v duchu. *Možná nemám Kazovo prohnané myšlení, ale jsem po čertech nebezpečná holka*.

Van Eck k ní posílal Bajana každý den a ten se k ní nikdy nechoval jinak než mile a přátelsky, přestože na ni naléhal, aby prozradila, kde se Kaz schovává.

Měla za to, že Van Eck k ní osobně nechodí kvůli tomu, že Kaz bedlivě sleduje každý jeho krok. Nebo si možná Van Eck myslí, že Inej snáze podlehne Sulijci než Istitivému kupci. Dnes večer však cítila, že se něco muselo stát.

Bajan se většinou vzdálil, jakmile mu dala Inej najevo, že je po jídle – úsměv na rozloučenou, nepatrná úklona a byl pryč – jeho povinnosti až do následujícího rána splněny. Jenže tentokrát se neměl k odchodu.

Místo aby jako vždycky zmizel, jakmile spoutanýma rukama odstrčila talíř, zničehonic se jí zeptal: „Kdy jsi naposledy viděla svoje rodiče?“

Nová strategie. „Slíbil ti Van Eck peníze, když ze mě vytáhneš, co chce slyšet?“
„Jenom se ptám.“

„A já jsem jenom zajatkyně. Vyhrožuje ti trestem?“

Bajan kradmo pohlédl na dozorce a tiše řekl: „Van Eck by tě mohl dovést zpátky domů k rodičům. Mohl by tě vyplatit od Pera Haskella. Rozhodně je to v jeho možnostech.“

„To byl tvůj nápad, nebo jeho?“

„Záleží na tom?“ zeptal se Bajan. V jeho hlase se ozývala naléhavost, jež spustila v Inej poplach. *Když se dostaví strach, něco je na spadnutí.* Ale z koho má strach – z ní, nebo z Van Ecka? „Můžeš odejít od Gaunerů a Pera Haskella a zbavit se toho hrozného Kaze Brekera. Van Eck tě doveze do Ravky a dá ti peníze, abys mohla cestovat.“

Nabídka, nebo hrozba? Je možné, že Van Eck vyslídil její rodiče? Sulijce není tak snadné vystopovat, a jistě by nevěřili cizincům, co se všetečně vyptávají. Ale co když lidi, které Van Eck poslal, tvrdí, že vědí o ztraceném sulijském děvčeti? Děvčeti, které jednoho chladného rána zmizelo, jako by se do země propadlo?

„Co ví Van Eck o mojí rodině?“ vzdouval se v ní hněv.

„Víš, že žiješ daleko od domova. Zná podmínky tvé vazalské smlouvy se Zvěřincem.“

„Pak musí vědět, že jsem byla otrokyně. Nechá zavřít Tante Heleen do vězení?“

„Já... nemyslím si –“

„Jistěže ne. Van Eckovi je úplně ukradený, že se mnou kšeftovali jak s pytleb brambor. Jenom se mi chce dostat pod kůži.“

Ale to, na co se zeptal pak, jí vyrazilo dech. „Dělala tvoje máma smažený chleba?“

Zamračila se. „Jasně, že dělala.“ Smažený chleba je základní sulijské jídlo, všichni ho dělají. Inej by ho dokázala připravit i poslepu.

„S rozmarýnem?“

„S koprem, když jsme ho měli.“ Hned prokoukla, kam to celé směřuje, Bajan chce, aby se jí zastesklo po domově. Jenže měla hrozný hlad a ta vzpomínka byla

velmi živá, a tak jí chtě nechtě zakručelo v břiše. Před očima viděla, jak máma namáčí pánev, hbitými prsty propichuje a uplácává těsto, cítila vůni chleba pečícího se nad horkým popelem.

„Tvoji přátelé nepřicházejí,“ promluvil Bajan. „Je čas začít přemýšlet, jak by sis mohla sama zachránit kůži. Mohla bys být doma u rodičů dřív, než skončí léto. Van Eck ti rád pomůže, když mu to dovolíš.“

Všechny kontrolky uvnitř Inejiny hlavy zvonily na poplach. Jejich hra byla příliš průhledná. Pod Bajanovým půvabem, jeho temnými očima a nenucenými sliby ležel strach. A přesto se pod hlasitým duněním upozorňujícím ji na blížící se nebezpečí ozývalo jemné cinkání úplně jiného zvonku – vábivý zvuk *„co kdyby?“*. Co kdyby se nechala utěšit, co kdyby přestala předstírat, že se přenesla přes to, co dávno ztratila? Co kdyby prostě nechala Van Ecka, aby ji naložil na loď a poslal domů? Jedla by zase smažený chleba, ještě teplý z pánve, viděla by máminy tmavé copy svázané pentlemi z jemného hedvábí v barvě pomerančů.

Ale Inej měla všech pět pohromadě. Učila se od těch nejlepších. *Radši krutá pravda než sladká lež*. Kaz jí nikdy nesliboval štěstí a mužům, kteří to dělali, nevěřila. Její utrpení nebylo zbytečné. To, že ji svatí zavedli do Ketterdamu, musí mít důvod – a tím důvodem je loď, jež bude pronásledovat otrokáře, její nové poslání, které dá smysl všemu, čím musela projít. Kvůli starému snu z minulosti nezradí svoje poslání ani přátele.

Inej zasyčela, až Bajan, vylekaný tak nečekaně zvířecím zvukem, uskočil dozadu. „Vyříd' svému pánovi, ať splní staré závazky, než začne slibovat nové,“ vyštěkla. „A teď mě nech o samotě.“

Bajan odchvátal jako dobře oblečená krysa, kterou ostatně byl, a Inej věděla, že nastal čas vyrazit. Bajanova nová neodbytnost nevěstila nic dobrého. *Musím se z téhle pasti dostat dřív*, přemítala, *než mě tohle stvoření zmámí vzpomínkami a soucitem*. Možná pro ni Kaz s ostatními přijdou, ale nehodlala jen tak čekat s rukama v klíně, jestli se to opravdu stane.

Jakmile Bajan s dozorcí odešel, vytáhla zpod provazů na kotnících střep z misky, kam si ho předtím schovala, a dala se do práce. Byla sice zesláblá a malátná, ale zakopnutí jenom předstírala, když Bajan přinesl tu božsky vonící misku s kaší. Schwálně shodila celý tác ze stolu. Kdyby si Van Eck opatřil víc informací, varoval by Bajana, že Mora nikdy nepadá. Rozhodně ne jako nemotorná hrouda na zem, pokud ovšem zrovna nechce ukořistit ostrý porcelánový střep a schovat ho pod pouta.

Po úmorném pilování, které jí připadalo nekonečné a při kterém si o ostré hrany rozedrala do krve konečky prstů, konečně přervala provazy a měla volné ruce.

Rozvázala si kotníky a poslepu nahmatala cestu k ventilátoru. Bajan s dozorcí se do rána nevrátí. Má celou noc na to, aby odsud utekla – tak daleko, jak dokáže.

Průchod byl proklatě těsný a vzduch uvnitř zatuchle páchl něčím, co nedokázala rozpoznat. Tma tam byla tak dokonalá, že si klidně mohla nechat zavázané oči. Neměla tušení, kam ventilátor vede. Mohl být dlouhý pár metrů nebo půl míle. Musela se z něj dostat ven před svítáním, jinak by našli mřížku krytu uvolněnou z pantů a přesně by věděli, kde je.

To bych chtěla vidět, jak byste mě odsud dostali, pomyslela si chmurně. Pochybovala, že některý z Van Eckových dozorců by se do větrací šachty dokázal vtěsnat. Museli by si vzít na pomoc nějakého kluka z kuchyně a namastit ho sádlem.

Po centimetrech se sunula dopředu. Jak může být daleko? Při každém hlubokém nádechu měla pocit, jako by se jí šachta stahovala kolem žeber. Kdoví, třeba je na střeše nějaké budovy. Možná až vystrčí na druhé straně hlavu, uvidí pod sebou rušné ketterdamské ulice. S tím by byla spokojená. Ale co když ta šachta nikam nevede? Co když na druhé straně končí zdi? Pak by se musela plazit celou cestu pozpátku a doufat, že se dokáže svázat provazy tak, aby si dozorcí ničeho nevšimli. Něco takového by bylo nemožné. Dneska v noci nesmí skončit ve slepé uličce.

Přidej, povzbuzovala sama sebe, zatímco jí na obočí vyrážel pot. Jen stěží zaháněla představu, že ji celá budova svírá a zdi jí vytlačují vzduch z plic. Dokud nebude na konci, nemůže si nic plánovat, nejdřív musí vědět, jak daleko se dostala od Van Eckových poskoků.

Pak to ucítila – o zpoceně čelo se jí otřel jemný závan vzduchu. Šeptem vyslala k nebi kratičké díkůvzdání. Nahoře musí být otvor. Čichala, aby zachytila jakýkoliv závan pachů – uhelný kouř nebo vůni vlhké venkovské trávy. Opatrně pohybovala prsty před sebou, až nahmatala na konci ventilátoru mřížku. Žádné světlo neprocházelo skrz, což – jak předpokládala – bylo dobré znamení. Místnost, kam se chystá spadnout, bude nejspíš prázdná. Svátí na nebi, ale co když je ve Van Eckově domě? Co když přistane tomu kupčickovi rovnou v posteli? Poslouchala, jestli neuslyší lidské zvuky – chrápání nebo hluboký dech. Nic.

Kéž by teď měla svoje dýky, kéž by cítila v dlaních jejich povzbudivou tíhu. Má je Van Eck pořád u sebe? Prodal je? Hodil do moře? Odříkala alespoň jejich jména – Petyr, Maria, Anastasia, Lizabeta, Sankt Vladimír, Sankta Alina – a každé z těch potichu vyslovených jmen jí dodávalo sílu. Pak zahýbala krytem, načež do něj silou vrazila. Rázem povolil, ale místo aby zůstal viset v pantech, celý vypadl. Pokusila se ho ještě zachytit, ale vyklouzl jí mezi prsty a zařinčel na zemi.

Inej s bušícím srdcem čekala. Minutu bylo ticho. Pak další. Nikdo nepřišel. Místnost byla prázdná. Možná je prázdná celá tahle budova. Van Eck by ji nene-

chal bez ostrahy, takže muži musí hlídkovat venku. Pokud je to tak, proklouznout kolem nich pro ni nebude problém. A teď aspoň přibližně ví, jak daleko je od země.

To, co následovalo, se nedalo provést nijak elegantně. Lezla ven po hlavě a při držování se zdi. Jakmile byla napůl venku a její tělo se začalo převažovat, stočila se do klubíčka a pažemi si přikryla hlavu, aby si při nárazu ochránila lebku a krk, načež se nechala vlastní vahou snést k zemi.

Dopad byl vcelku bezbolestný. Podlaha byla stejně jako v její cele betonová, ale Inej se při nárazu srolovala. Narazila do něčeho, co se zdálo být zadní část něčeho pevného. Postavila se na nohy a rukama zkoumala, co to je. Mělo to sametové polstrování. Jak šla dál, nahmatala vedle úplně stejnou věc. *Sedadla*, došlo jí. *Jsem v divadle*.

V Barrelu byla spousta divadel a hudebních sálů. Že by byla tak blízko domova? Nebo je snad dokonce v jednom z těch slavných operních domů v Lidu?

S rukama před sebou opatrně našlapovala, až došla ke zdi, která podle všeho musela být zadní stěnou sálu. Šmátrala podél ní, aby našla dveře, okna nebo aspoň další ventilátor. Konečně její prsty narazily na rám dveří a rukama nahmatala kliku. Ani se nehnula. Zamčeno. Opatrně s ní zalomcovala.

Místnost se zalila jasným světlem. Inej s očima přivřenými v náhlé záři uskočila ke dveřím.

„Když jste si přála prohlídku, slečno Inej, stačilo říct,“ pronesl Jan van Eck.

V černém, pečlivě střiženém obleku obchodníka stál na jevišti zchátralého divadla. *Sedadla* ze zeleného sametu byla prožraná od molů. Po stranách jeviště visely cáry opony. Nikdo se neobtěžoval uklidit kulisy poslední hry. Nepřirozeně velké pily a palice zavěšené na stěně připomínaly děsivou dětskou vizi operačního sálu. Inej napadlo, že je to nejspíš scéna ze hry *Šílenec, nebo doktor*, která je součástí Surové komedie.

Kolem dokola sálu stáli dozorcí, zatímco Bajan přešlapoval vedle Van Ecka a žmolal si své elegantní ruce. Nechali ventilátor schválně otevřený, aby ji sem nalákali? Celou tu dobu si s ní Van Eck jenom hrál?

„Přiveďte ji sem,“ poručil teď dozorcům.

Inej ani vteřinu nezaváhala. Vyskočila na úzké opěradlo nejbližšího *sedadla* a přeskakovala jednu uličku za druhou. Jako střela se řítila k jevišti, zatímco se dozorcí nemotorně motali mezi *sedadly*. Vyhoupala se na jeviště, minula vyjeveného Van Ecka, ladně se vyhnula dvěma dozorcům, a pak popadla jevištní lano a šplhala, přičemž se modlila, aby pod ní neprasklo dřív, než bude nahoře. Schová se mezi trámy a proklouzne na střechu.

„Odstříhnete ji!“ nařídil Van Eck nevzrušeně.

Inej lezla výš, rychleji, rychleji. V další vteřině nad sebou spatřila obličej. Van Eckův dozorce s nožem v ruce přerízl lano.

Povolilo a Inej padala k zemi, pokrčila kolena, aby zmírnila náraz. Dřív, než se stačila narovnat, byli u ní tři dozorcí a nedovolili jí se pohnout.

„Slečno Inej,“ napomenul ji Van Eck, „jsme si vědomi vašich schopností. Vážně jste si myslela, že neučiním preventivní opatření?“ Nečekal na odpověď. „Nikdy odsud nenajdete cestu, pakliže vám já nebo pan Brekker nepomůžeme. Vzhledem k tomu, že on se zřejmě nehodlá ukázat, byste měla uvažovat o spojenectví se mnou.“

Inej mlčela.

Van Eck složil ruce za záda. Bylo zvláštní vidět na jeho tváři stín Wylanových rysů. „Město je plné nejrůznějších povídaček o *paremu*. Do velvyslanecké čtvrti dorazila delegace fjerdských *drüskellů*. Do Třetího přístavu dnes připluly dvě šuhanské bitevní lodě. Dal jsem Brekkerovi sedm dní na to, aby zprostředkoval výměnu, která vám zajistí bezpečí, teď ale všichni začali hledat Kuweje Yul-Boa a pro mě je naprosto zásadní dostat ho z města dřív, než ho najdou.“

Dvě šuhanské válečné lodě. Tak tohle je ta změna. Van Eckovi dochází čas. Věděl to Bajan nebo jen vycítil, že se jeho pánovi změnila nálada?

„Doufal jsem, že Bajan kromě zušlechtování hudebního talentu mé ženy prokáže i jiné schopnosti,“ pokračoval Van Eck. „Zdá se ovšem, že jsme nuceni dojít k dohodě sami. Takže kde Kaz Brekker drží toho kluka?“

„Jak bych to mohla vědět?“

„Určitě znáš všechny tajné skrýše gangu. Brekker nikdy nic nedělá bez příprav. Musí mít kutlochy po celém městě.“

„Když ho tak dobře znáš, tak jistě víš, že by Kuweje nikdy nedržel na místě, které bych ti mohla vyzradit.“

„Tomu nevěřím.“

„S tím, čemu věříš, nebo ne, nic nenadělám. Tvůj šuhanský vědec je pravděpodobně dávno pryč.“

„To by se mi doneslo. Mám špehy všude.“

„Očividně všude ne.“

Bajan stiskl rty.

Van Eck unaveně zakroutil hlavou. „Položte ji na stůl.“

Inej věděla, že je marné se vzpouzet, ale stejně bojovala. Mohla se buď prát nebo propadnout hrůze, jež se jí zmocňovala, když ji dozorcí pokládali na stůl a přivazovali ji k němu za ruce i za nohy. Teprve teď si všimla, že jeden ze stolků s nástroji

vůbec nevypadá jako ty obrovské atrapy na zdi. Byly to skutečné operační nástroje. Skalpely, pily a svorky se blýskaly v zlověstné předtuše.

„Vás, slečno Inej, přezdírají Mora, jste v Barrelu legenda. Sbíráte tajemství soudců a radních, stejně jako zlodějů a zabijáků. Pochybuju, že se v tomhle městě stane něco, o čem byste nevěděla. Teď mi řeknete místo, kde se schovává pan Brekker.“

„Nemůžu ti říct, co nevím.“

Van Eck vzdychl. „Vzpomeňte si, že jsem se snažil chovat slušně.“ Otočil se na podsaditého dozorce s orlím nosem. „Rád bych, aby to netrvalo moc dlouho. Dělej, co uznáš za vhodné.“

Dozorce držel ruku nad stolem s nástroji, jako by se nemohl rozhodnout, jaké mučení bude nejúčinnější. Inej cítila, jak ji opouští odvaha a dech se jí mění ve vyděšené lapání. *Když se dostaví strach, něco je na spadnutí.*

Bajan bledý v obličejí se nad ni s vyděšenýma očima sklonil. „Prosím tě, řekni jim to. Brekker určitě nestojí za to, aby ses kvůli němu nechala zohyzdit a zmrzačit. Řekni jim, co víš.“

„Vím jen to, že lidi jako ty si nezaslouží dýchat vzduch.“

Bajan se zatvářil dotčeně. „Vždycky jsem byl k tobě milý. Nejsem žádná zrůda.“

„Ne, jenom se s rukama v klíně díváš na to, jak se zrůdy živí, a přitom jsi nesmírně pyšný na své skvělé vystupování. Ale zrůdy mají aspoň zuby a páteř.“

„To je nespravedlivé.“

Inej zůstával rozum stát nad jeho slabostí: jak mu může v téhle chvíli záležet na tom, co si o něm myslí? „Jestli ještě věříš ve spravedlnost, pak jsi opravdu šťastný člověk. Uхни zrudě z cesty, Bajane. Ať to máme za sebou.“ Dozorce s orlím nosem k ní popošel blíž, cosi se mu blýskalo v ruce. Inej zamířila do míst nehybného klidu ve svém nitru, do míst, která jí pomohla přežít rok ve Zvěřinci – rok nocí vyplněných bolestným ponížením a dnů poznamenaných bitím a ještě mnohem horšími věcmi. „Tak do toho,“ vybídla ho hlasem pevným jako ocel.

„Počkej,“ zarazil ho Van Eck. Pátřavě Inej zkoumal, jako by si četl v účetní knize a snažil se přijít na kloub cifrám, jež má před sebou. Naklonil hlavu na stranu a řekl: „Zlom jí nohy.“

Inej cítila, jak se její odvaha rázem rozletěla na kusy. Začala se zmítat, aby se dozorcí vysmekla.

„Hm,“ poznamenal Van Eck. „Myslel jsem si to.“

Dozorce s orlím nosem vybral dlouhou těžkou tyč.

„Ne,“ zabrzdil ho Van Eck. „Nechci, aby to byla čistá zlomenina. Vezmi si paliči. Rozdrť jí kosti.“

Sklonil nad ní obličej. Měl jasné, blankytně modré oči – Wylanovy oči, napadlo ji, ale zbavené vši laskavosti. „Nikdo vás už nedá dohromady, slečno Inej. Možná si na Východním nábřeží vyžebřáte dost na to, abyste mohla splácet svou smlouvu, a pak se večer co večer budete plazit domů do Bydla, pokud vás tam ovšem Brekker ještě nechá bydlet.“

„Nedělej to.“ Nevěděla, jestli v tu chvíli prosí Van Ecka, nebo sama sebe. A nevěděla, kým v tu chvíli pohrdá víc.

Dozorce zdvihl ocelovou palici.

Inej se propocená choulila na stole. Cítila pach svého vlastního strachu. „Nedělej to,“ řekla znovu. „Nedělej to.“

Dozorce s orlím nosem potěžkal palici v rukou. Van Eck přikývl a dozorce ji v plavném oblouku zdvihl nad hlavu.

Inej se dívala, jak palice stoupá, až se zastavila v nejvyšším bodě. Její mohutná násada se ve světle leskla jako mrtvolná tvář úplňku. Slyšela praskání táboráku, viděla oranžové hedvábné stužky zapletené do máminých vlasů.

„Nikdy mě za Kuweje nevymění, jestli mě zmrzačíš,“ zvolala. Ta slova se jí vydrala na jazyk z netušených hlubin nitra, znělo to nezlomně a drsně. „Nebyla bych mu k ničemu!“

Van Eck zvedl ruku. Palice spadla.

Inej cítila, jak se jí otřela o kalhoty, když rána rozdrtila hranu stolu jen vlásek od jejího stehna a celý roh se tou silou zřítíl. V ústech ucítila kovovou pachutí krve. Rozkousla si jazyk. Svatí na nebi, ochraňujte mě. Svatí na nebi, stůjte při mně.

„Vznesla jste zajímavou námitku, slečno Inej,“ zadumal se Van Eck. Klepal si prstem na ústa, přemýšlel. „Uvažujte o tom, koho poctíte svou lojalitou, slečno Inej. Zítřka bych nemusel být tak milosrdný.“

Inej nedokázala přemocť třas. *Rozpárám tě zaživa*, přísahala si v duchu. *Vyrážnu ti z těla tu ubohou hroudu, co tam nosíš místo srdce*. Byla to zlá myšlenka, ohavná. Ale nedokázala si pomoci. Prominuli by jí její svatí něco takového? Mohla by doufat v odpuštění, kdyby zabila ne proto, aby přežila, ale protože ji spaluje horoucí nenávisť? *Je mi to jedno*, projelo jí hlavou, když dozorcí zvedali její třesoucí se tělo stažené křečí ze stolu. *Zabiju ho, i kdybych se za to měla do konce života kát*.

Vlekli ji přes foyer polorozpadlého divadla a dál místností, jež musela kdysi sloužit jako zákulisí, zpátky do její cely. Znovu jí svázali ruce i nohy.

Bajan jí zavázal oči. „Je mi to líto,“ špitl. „Nevěděl jsem, co chce udělat... Já –“
„*Kadema mehim*.“

Bajan sebou cukl. „Tohle neříkej.“

Sulijci jsou věrní a vždycky drží pospolu. Ve světě, kde jich je jen hrstka a nemá jí nikde svou zem, musejí. Inej drkotala zuby, ale vypravila to ze sebe. „Jsi zatracený. Tak jako ses ke mně otočil zády ty, otočí se k tobě zády oni.“ Bylo to nejhorší sulijské prokletí, které člověka zbavovalo v posmrtném životě přijetí mezi předky a odsoudilo duši k věčnému bloudění bez domova.

Bajan zesinal. „Nevěřím na tyhle nesmysly.“

„Ale budeš.“

Pevně jí utáhl šátek kolem očí. Slyšela zapadnout dveře.

Inej ležela na boku, rameno a kyčel ji na tvrdé zemi tlačily, čekala, až se přestane třást.

Z kraje si myslela, že ji přijde do Zvěřince někdo zachránit. Najdou ji rodiče. Muži zákona. Hrdina z pohádek, které jí vyprávěla máma. Muži přicházeli, ale žádný ji neosvobodil, a nakonec její naděje uvadla jako listy na prudkém slunci a na jejím místě vyrašilo poupě trpké odevzdanosti.

Kaz ji z té beznaděje zachránil a od té doby se zachraňovali navzájem, šňůrka dluhů, jež nikdy nebyly vyrovnány, neboť znovu a znovu tahali jeden druhého z bryndy. Jak ležela ve tmě, uvědomila si, že přes veškeré pochybnosti věřila, že ji znovu přijde vysvobodit, že překoná chamtivost i démony a přijde pro ni. Teď už si tím nebyla tak jistá. Nebyla to jen logika slov, co zastavilo Van Eckovu ruku, ale především přesvědčení, které bylo slyšet v jejím hlase. „*Nikdy mě za Kuweje nevy-mění, jestli mě zmrzačíš.*“ Nemohla si nalhávat, že ta slova byla výsledkem strategie či dokonce mazané prohnanosti. Zapůsobily jako kouzlo, neboť se zrodily z hlubokého přesvědčení. Dost odporné kouzlo.

Zítřka bych nemusel být tak milosrdný. Mělo to být dnes v noci jen jako, aby ji zastrašil? Nebo se zítřka vrátí a své hrozby vyplní? A jestli Kaz opravdu přijde, kolik toho z ní ještě zbude?

ČÁST DRUHÁ

SMRTONOSNÝ
VÍTR



Jesper si připadal, jako by měl šaty plné blech. Kdykoliv opouštěli Černý závoj, aby se vplížili do Barrelu, oblékali si kostýmy ze Surové komedie – pláště, závoje, masky, někdy dokonce rohy – jako to dělali všichni, turisté stejně jako místní, když si chtěli užít rozkoše Barrelu bez rizika, že je někdo pozná.

Jenže tady, na ulicích a kanálech slušné univerzitní čtvrti, by Rudovous s Šedým šotkem působili jako pěst na oko, a tak se s Wylanem kostýmů zbavili, jakmile vytáhli paty z nábřeží. A upřímně řečeno, Jesper nijak netoužil setkat se po letech s otcem navlečený do oranžového pláště a masky s vypoulenýma očima. Vlastně ani nestál o to, aby ho otec viděl v křiklavém oblečení, které normálně v Barrelu nosil. Oblékl se co nejslušněji. Wylan mu půjčil pár *kruge*, aby si mohl z druhé ruky pořídit tvídové sako s šedivou vestou. Nevypadal dvakrát elegantně, ale co, od studentů se neočekává, že se topí v penězích.

Znovu se přistihl, jak marně nahmatává svoje revolvery. Ech, jak rád by cítil v prstech ten důvěrně chladivý dotyk perleťových rukojetí. Ten parchant právník nařídil vedoucímu kasina, aby je uložil do trezoru v klubu. Kaz řekl, že je ve správný čas dostanou zpátky. Kdyby se jednalo o jeho hůl, asi by tak klidný nezůstal. *Sám jsi je hodil do hry jako trouba*, připomněl si sklesle Jesper. Udělal to kvůli Inej. A má-li být upřímný, tak taky kvůli Kazovi: chtěl mu ukázat, že je ochotný udělat všechno, aby to dal mezi nimi zase do pořádku. Nezdálo se, že by to k něčemu bylo.

No co, utěšoval se, na tuhle schůzku bych si svoje revolvery stejně vzít nemohl. Studenti a profesori nechodí z přednášky na přednášku obtěžkaní střelným prachem.